

MANS DZĪVESSTĀSTS

Nolieksim uz brīdi mūsu galvas lūgšanā.

Mūsu žēlsirdīgais Debesu Tēvs, patiesi, tā ir liela privilēģija, ka varam tuvoties Tev, mūsu Dievam un Glābējam. Klausoties šo brīnišķīgo dziesmu *Cik Tu esi liels*, mēs esam saviļņoti, jo mēs zinām, ka Tu tiešām esi liels. Un mēs lūdzam, lai Tava varenība šajā pēcpusdienā atkal izpaužas mūsu vidū, kad mēs runāsim. Un man ir tas gods pirmo reizi daudzu gadu laikā mēģināt atgriezties savas dzīves pagātnē, un es lūdzu, lai Tu man dod spēku un—un to, kas man, Kungs, ir vajadzīgs šajā mirkli. Un lai visas manas kļūdas, kuras dzīvē esmu pieļāvis, palīdz citiem nākt tuvāk Tev. Dāvā to, Kungs. Lai grēcinieki ierauga pēdas laika smiltis un lai viņi tiek atvesti pie Tevis. Mēs lūdzam to Kunga Jēzus Kristus vārdā. Āmen.

Variet apsēsties.

² [Brālis Glovers saka: “Vai tu nevarētu palūgt par šiem lakatiņiem, pirms tu sāc?”—Tulk.] Ar prieku. [“Vajag palūgt par šiem un par šiem.”] Labi, ser, pateicos. Šis svētitais virs, brālis Glovers, kuru es pazīstu jau daudzus gadus, vakar vakarā man bija tas gods pabūt ar viņu kopā. Un viņš pastāstīja man par . . . viņš kādu laiciņu bija saistīts pie gultas, atpūtās. Bet tagad, septiņdesmit piecos gados, viņš atkal atgriežas kalpošanā Tam Kungam. Kad es to izdzirdēju, puse no mana noguruma pazuda kā nebijusi. Es domāju, ka esmu jau paguris, bet tagad es—es tā vairs nedomāju. Šeit, man priekšā viņš ir nolīcis vairākus lakatiņus, saliktus aploksnēs un tamlīdzīgi, kur tie ir ielikti un un jau iesaiņoti.

³ Lūk, visi, kas klausās pa radio vai kuri atrodas šeit, kuri vēlas kādu no šiem lakatiņiem, un jūs . . . No “Angelus Tempļa” tie tiek izsūtīti regulāri, visu laiku. Jūs varat rakstīt uz šejieni, uz “Angelus Templi” un viņi par tiem palūgs, jo es galvoju, kas tas ir pēc Rakstiem. Tas ir Dieva apsolījums.

⁴ Bet, ja nu jūs sagribēsiet, lai par kādu no tiem palūdsu es, nu ko, es ar prieku to izdarišu. Jūs tikai atrakstiet man uz pastkastīti 3-2-5, 325 Džefersonvilā, pa burtiem: D-ž-e-f-e-r-s-o-n-v-i-l-ā. Džefersonvilā, Indiānas štatā. Bet, ja jūs neatcerēsieties pastkastītes numuru, tad vienkārši rakstiet uz “Džefersonvilu”. Tā ir maza pilsētiņa ar apmēram trīsdesmit pieciem tūkstošiem iedzīvotāju. Tur katrs mani pazīst. Un mēs ar prieku palūgsim pār lakatiņu un aizsūtīsim to jums.

⁵ Un šobrīd mums šajā lietā ir lieli panākumi, jo . . . Kopā ar to jūs saņemsiet neliela formāta vēstuli par to, ka cilvēki no visas pasaules lūdz katru rītu pulksten deviņos, divpadsmitos un trijos dienā. Un varat iedomāties, otrā zemeslodes pusē, kurā nakts

stundā viņiem jāceļas, lai viņi varētu piedalīties šajās lūgšanās. Tāpēc, ja visi šie desmitiem tūkstošu tūkstoši vienā un tajā pašā laikā sūta Dievam savas lūgšanas par šo kalpošanu, par jūsu slimību, Dievs to vienkārši nevar noraidīt. Un tāpat arī mēs šobrīd, kā es jau teicu, mums nav nekādu programmu, mums nav vajadzīga nekāda nauda. mēs vienkārši. . . ja vien mēs varam jums palīdzēt, lūk, kāpēc mēs esam šeit. Un ļaujiet mums. . .

Kāds nes šurp vēl vienu lakatiņu saišķi.

⁶ Lūk, ja jums nav lakatiņa, kuru jūs gribētu atsūtīt, nu, tad vienkārši atrakstiet mums. Ja jums tas šobrīd nav vajadzīgs, tad turiet to Bibelē, Apustuļu Darbos, 19. nodaļā. Tas būs maza balta auduma gabaliņa formā, kuru jums nosūtīs kopā ar pamācību, kā vispirms nožēlot savus grēkus. Un (pateicos jums) kā izsūdzēt savus grēkus. Jums nevajadzētu mēģināt kaut ko saņemt no Dieva, pirms jūs nebūsi ar Dievu visu nokārtojuši. Saprotat? Un tad tur ir norādījumi, ka jāpaaicina savus tuvākos un jūsu draudzes ganu. Ja jums sirdi ir kaut kas pret kādu, tad pirms tam ejiet un savediet visu kārtībā, un tad nāciet atpakaļ. Un tad lūdziet, noturiet savā ģimenē lūgšanu sanāksmi un piespraudiet šo lakatiņu zem jūsu virsdrēbēm, tad ticiet Dievam. Un katru dienu tajās trīs nozīmētajās diennakts stundās visā pasaulē cilvēki lūg Dievu, ķēde pa visu pasauli.

⁷ Un tad tas ir jūsu, pilnīgi bez maksas, tikai atsūtiet. Un— un pēc tam mēs nerakstīsim jums atkal atpakaļ, neuzmāksimies jums un nestāstīsim par kaut kādām mūsu programmām. Mēs gribam, lai jūs atbalstāt programmas, bet mums nav—nav nevienas, ko jūs varētu atbalstīt. Saprotat? Tā, ka jūs. . . Tas nav tāpēc, lai iegūtu jūsu adresi, tas ir tikai pakalpojums un Tā Kunga kalpošana, kuru mēs cenšamies turpināt.

⁸ Tagad nolieksim savas galvas. Un, ja jūs klausāties pa radio, tad nolieciet tur savu lakatiņu, vienkārši uzlieciet uz tā savu roku mūsu lūgšanas laikā.

⁹ Visžēlīgais Kungs, mēs nesam Tavā priekšā šos sainišus, varbūt kādā no tiem ir bērna krekliņš vai—vai kāds maziņš apakškrekliņš, bet varbūt kāds čibiņu pārtis, vai—vai kaut kas, kāds lakatiņš, kurš aizceļos pie slimnieka un cietēja. Kungs, mēs darām to saskaņā ar Tavu Vārdu. Jo Apustuļu Darbu Grāmatā mēs lasām, ka viņi ņēma lakatiņus un apsējus, kas bija uz Tava kalpa Pāvila miesas, jo viņi ticēja, ka uz šī vīra bija Tavs Gars. Un nešķīstie gari izgāja no cilvēkiem, slimības un kaites atstāja tos, jo viņi ticēja. Un mēs saprotam, Kungs, ka neviens no mums nav svētais Pāvils, bet mēs zinām, ka Tu joprojām esi tas pats Jēzus. Un mēs lūdzam, lai Tu pagodini šo cilvēku ticību.

¹⁰ Un ir teikts, ka reiz, kad Izraēls, cenšoties paklausīt Dievam, iekļuva slazdā, viņiem priekšā bija jūra, no abām pusēm bija kalni, un tuvojās faraona armija. Un kāds ir teicis, ka “Dievs palūkojās lejup cauri šim Uguns Stabam ar dūsmīgu

skatienu, un jūra izbijās un atkāpās, un pavēra Izraēlam ceļu uz apsolīto zemi”.

¹¹ Ak, Kungs, palūkojies atkal lejup, kad šie drānas gabaliņi tiks uzlikti slimo ķermeņiem, pieminot Tavu dzīvo Vārdu. Un lai slimības izbīstas, palūkojies cauri Sava Dēla, Jēzus, Asinīm, Kurš nomira, lai mūs izpirktu. Un lai ienaidnieks izbīstas un aiziet, lai šie cilvēki varētu ieiet tajā apsolījumā, ka “vairāk par visu” tā ir Tava vēlēšanās, “lai mēs būtu veseli”. Dāvā to mums, Tēvs, jo mēs to sūtām ar šādu—šādu attieksmi mūsu sirdīs. Un tas ir mūsu mērķis. Mēs sūtām to Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

Pateicos jums, brāli Glover. Paldies, ser.

¹² Un tā, šovakar ir šis atmodas noslēguma daļa, es nezinu, vai tas tiks translēts pa radio vai nē, taču es gribētu (ja tas netiks) pateikt radio klausītājiem, ka šis man bija vienas no visbrīnīgākajām sanāksmēm daudz, daudz gadu laikā. Tā bija saliedēta, veselīga, milestības pilna, sadarbības pilna tikšanās, kādā es neesmu bijis jau ilgu laiku.

¹³ [Kāds brālis saka: “Mēs būsim ēterā līdz ceturksi pāri četriem, brāli. Un viņi tevi klausās pa visu dienvidu Kaliforniju un uz salām, un uz kuģiem. Mēs saņemam no viņiem ziņojumus. Tā ka tev ir liela auditorija, tūkstoši un desmitiem tūkstošu.”—Tulk.] Pateicos tev, ser. Tas ir ļoti labi. Pricējot to dzirdēt. Lai Dievs svētī jūs visus.

¹⁴ Un, protams, “Angelus Templis” manā sirdī vienmēr ir ieņēmis īpašu vietu, jo šeit atbalsta pilno Jēzus Kristus Evaņģēliju. Un tagad man šī—šī vieta šķiet vēl tuvāka. Šķiet, ka pēc tikšanās ar visiem un redzot viņu jauko garu, es jūtos kā viens no jums vēl lielākā mērā nekā agrāk. Lai Dievs jūs svētī, tā ir mana lūgšana. Un... [Klausītāji aplaudē—Tulk.] Sirsnīgs paldies.

¹⁵ Un tā, bija izziņots, ka šodien es ar jums mazliet parunāšu par tēmu: *Mans dzīvesstāsts*. Man tas nav viegli. Tā būs pirmā reize daudz gadu laikā, kad mēģināšu par to runāt. Man nepietiks laika iedziļināties sīkumos, tikai pastāstīt kādu daļu no tā. Un šeit es esmu izdarījis daudz kļūdu, daudz ko darījis nepareizi. Un es vēlētos, lai tie, kas klausās pa radio, un arī tie, kas ir šeit, lai jūs neaplūkotu manas kļūdas kā piedauzības vai klupšanas akmeņus, bet gan kā atbalsta akmeņus, kas jūs atvestu tuvāk Kungam Jēzum.

¹⁶ Turklāt, šovakar tiks izdalītas lūgšanu kartiņas vakara dziedināšanas dievkalpojuma. Kad mēs runājam par *dziedināšanas dievkalpojumu*, tas nenozīmē, ka mēs gatavojamies kādu dziedināt, mēs gatavojamies “par kādu aizlūgt”. Dziedina Dievs. Vienkārši Viņš ir bijis man ļoti žēlīgs, atbildot uz manām lūgšanām.

¹⁷ Pirms kāda laika es šeit sarunājos ar kāda pazīstama evaņģēlista menedžeri, un—un viņam bija prasījuši, kālab šis

evanģēlists nelūdz par slimajiem. Un šis evanģēlists sniedza atbildi manu sapulču menedžerim, teica: “Ja. . .” Šis evanģēlists tic Dievišķajai dziedināšanai. Taču, ja viņš sāktu lūgt par slimajiem, tad tas kaitētu viņa kalpošanai, jo viņu finansē draudzes. Daudzas draudzes, un daudzas no tām Dievišķajai dziedināšanai netic.

¹⁸ Es šo evanģēlistu godāju un cienu, tāpēc ka viņš stāv savā vietā, savā kaujas postenī. Varbūt viņš varētu. . . Es nekad nevarētu ieņemt viņa vietu, un es šaubos, vai viņš spētu ieņemt manējo. Katram no mums ir sava vieta Dieva Valstībā. Mēs visi esam savienoti kopā. Dažādas dāvanas, bet tas pats Gars. Es gribēju teikt, dažādas izpausmes, bet tas pats Gars.

¹⁹ Un tā, šovakar dievkalpojums sāksies. . . Man šķiet, viņi teica, ka koncerts sāksies pulksten sešos trīsdesmit. Un tā, ja jūs esat pie radio, tad atnāciet un paklausieties. Tas ir. . . Tas būs jauki, tā ir vienmēr.

²⁰ Un vēl es vēlētos pateikt, ka lūgšanu kartiņas tiks izdalītas uzreiz pēc šī dievkalpojuma, tiklīdz tiks atlaista sapulce, ja vien jūs esat šeit un gribat saņemt lūgšanu kartiņu. Man to paziņoja pirms dažām minūtēm, mans dēls vai Mersera kungs, vai Gouda kungs, viņi izsniegs lūgšanu kartiņas. Vienkārši palieciet savās sēdvietās. Kolīdz sapulce tiks atlaista, palieciet savā vietā, lai puīši pēc iespējas ātrāk varētu iziet pa rindām un izdalīt jums lūgšanu kartiņas. Tas būs gan balkonos, gan zālē, it visur, arī apakšstāvā, lai kur jūs arī neatrastos, vienkārši palieciet savā vietā, un puīši zinās, ka jūs esat palicis, jo vēlaties lūgšanu kartiņu. Un tad mēs šovakar lūgsim par slimajiem. Un, ja Kungs neizmainīs manus nodomus, tad es vēlētos šovakar sludināt par tēmu *Rādi mums Tēvu, ar to mums pietiks*.

²¹ Tagad es gribētu izlasīt šodienas tēmai, vienkārši lai sāktu *Manu dzīvesstāstu*, tas atrodas no Vēstulē Ebrejiem 13. nodaļā, un sāksim šeit no apmēram. . . Es teiktu, apmēram no 12. panta.

Tāpēc arī Jēzus, lai ar Savām Asinīm tautu darītu svētu, ir cietis ārpus vārtiem.

Tāpēc iziesim. . . pie Viņa ārpus nometnes, Viņa negodu nesdami.

Jo mums šeit nav paliekamas pilsētas, bet mēs meklējam nākamo.

²² Un tā, tas it kā attiecas uz tēmu. Tāpēc ka, redziet, ja tas ir dzīves stāsts vai kaut kas, kas attiecas uz kādu cilvēku, mēs to neslavinām, un it īpaši jau kāda—kāda cilvēka pagātni, ja tā ir tik tumša, kāda bija manējā. Bet es iedomājos, ka, ja mēs lasām Rakstus, tad Dievs svētīs Rakstus. Un mana doma ir šāda:

ka šeit mums nav paliekamas pilsētas, bet mēs meklējam nākamo.

23 Lūk, es zinu, ka jūs ļoti milat Losandželosu. Jums uz to ir visas tiesības. Tā ir liela un brīnišķīga pilsēta. Ar tās smogu un vēl visu ko, tomēr tā ir brīnišķīga pilsēta, lielisks klimats. Taču tā nepastāvēs mūžīgi, reiz ir jāpienāk tās galam.

24 Es stāvēju Romā (kur tie varenie imperatori) un pilsētās, kuras, kā viņi domāja, tiek celtas kā mūžīgas, tagad ir sešus metrus zem zemes, grūti pat atrast to drupas.

25 Es esmu stāvējis tur, kur reiz atradās faraonu varenās karaļvalstis, bet jums būtu jārok ļoti dziļi, lai atrastu, kur šie varenie faraoni valdīja.

26 Mums visiem patīk nodoties domām par mūsu pilsētu un mūsu vietām. Taču, atcerieties, tās nevar pastāvēt.

27 Kad es biju mazs puika, es mēdzu iet pie kādas milzīgas kļavas. Mūsu pusē ir daudz cietkoksnes. Un vēl mums tur bija arī šīs kļavas, šīs cukura kļavas, un mēs tās saucam “cietās kļavas” un “mikstās kļavas”. Šis lielais, gigantiskais koks, tas bija visskaistākais koks. Un, kad es nācu no lauka, kur es strādāju pie siena vai—vai ražas novākšanas, tad man patika atnākt pie šī milzīgā koka un—un nosēties zem tā un—un lūkoties augšup. Un es vēroju, un lielie, spēcīgie zari šūpojās vējā, varens, milzīgs stumbrs. Un es sacīju: “Zini, es domāju, ka šis koks te stāvēs simtiem un simtiem gadu.” Ne tik sen es šo veco koku apskatīju, no tā ir palicis tikai sausnis.

28 “Jo mums šeit nav pastāvīgas pilsētas.” Nē, visam, ko jūs varat ieraudzīt šeit uz zemes, pienāks gals. Tam visam ir jābeidzas. Visam mirstīgajam ir jāatkāpjas nemirstīgā priekšā. Tāpēc nav svarīgi, cik prasmīgi mēs būvējam mūsu lielceļus, cik jaukas ir mūsu celtnes, tam visam ir jāizzūd, jo šeit nav nekā pastāvīga. Vienmēr pastāv tikai Tas, kas nav redzams.

29 Es atceros māju, kurā mēs dzīvojam, tā bija veca baļķu māja ar dubļiem šķirbās. Es. . . Varbūt daudzi nemaz nav redzējuši šādas ar dubļiem aizziestas mājas. Taču visas spraugas tajā bija aizdarītas ar dubļiem, un šī vecā māja bija uztaisīta no lieliem, masīviem baļķiem. Es domāju, ka šī māja tur stāvēs simtiem gadu. Bet, zini, tur, kur reiz atradās šī māja, šodien ir jaunceltņu rajons. Viss ir tik ļoti mainījies. Viss mainās. Tikai. . .

30 Un es mēdzu vērot savu tēvu, viņš bija diezgan maza auguma, plecīgs, ļoti stiprs, viņš bija viens no visstiprākajiem vīriem, kādus es pazinu. Pirms kāda gada es satiku Kūta kungu, puisi, kurš bija kopā ar viņu strādājis pie baļķiem, viņš bija mežstrādnieks, un mēs ar Kūta kungu esam ļoti labi draugi, viņš ir diakons Pirmajā Baptistu draudzē, un viņš teica: “Billij, tu droši vien esi ļoti stiprs cilvēks.”

Un es sacīju: “Nē, nepavisam ne, Kūta kungs.”

31 Viņš teica: “Ja tu būtu atsities tēvā, tad tu tāds būtu.” Teica: “Es redzēju, kā šis vīrs, kurš svēra apmēram sešdesmit

kilogramus, viens pats iekrāva vagonā balķi, kas svēra deviņsimt mārciņas.” Viņš vienkārši zināja, kā tas ir jādara. Viņš bija stiprs. Es vēroju viņu, kā viņš ienāca, lai nomazgātos pirms pusdienām, kad mamma viņu pasauca.

³² Un mūsu pagalmā, mājas priekšā auga veca ābele, un vēl kādas trīs vai četras nelielas auga arī tur aiz mājas. Un tai ābelei pa vidu bija tāda sena izskata spogulis, tas bija sasists, liela izmēra. Tas bija piestiprināts pie koka stumbra ar saliektām naglām. Ar tādām, ko jūs, galdnieki, kas klausāties, sauktu par “mēteļu pakaramajiem”. Tās bija aizliektas, lai noturētu spoguli vietā. Un tur stāvēja veca alvas ķemme. Kurš no jums ir redzējis vecu alvas . . . to vecmodīgo alvas ķemmi? Es gluži vai redzu to acu priekšā.

³³ Un vēl tur bija soliņš priekš mazgāšanās, vienkārši iss dēlis ar slipu kāju apakšā, pienaglots pie ābeles. Tur bija arī vecs iezālgans pumpis, ar kuru mēs pumpējām ūdeni, un mēs pie šī vecā koka mazgājāmies. Un mamma ņēma miltu maisus un taisīja no tiem dvieļus. Vai kāds no jums ir lietojis tādu dvieļi no miltu maisa? Nu, tagad es šeit jūtos gluži kā mājās. Un šie lielie rupjie dvieļi! Un, kad viņa mūs, bērņeļus, nomazgāja, tad viņa . . . likās, it kā mums ādu dirātu nost ikreiz, kad viņa mūs slaucīja. Un es atceros tos vecos miltu maisus. Viņa izvilka no tiem dažus diegus un izveidoja bārkstis, tādām kā rotājumam.

³⁴ Bet kurš no jums ir gulējis uz salmu matrača? Nu, padomā tikai! Bet kurš no jums zina, kas ir pelavu spilvens? Nu ko, brāli Glover, es esmu savās mājās, tik tiešām! Salmu matracis, nu, tas nemaz nebija tik sen, kad es to nomainīju, un tas bija . . . Ak, tik—tik laba gulēšana, tāds svaigums. Vēlāk ziemas laikā viņi ņēma spalvu matraci un lika tam pa virsu, jūs zināt, un pēc tam virs mums vēl bija jāuzklāj brezenta gabals, jo pa mājas šķirbām pūta iekšā sniegu, saprotiet, vietās, kur bija atplisījis skaidu segums, saprotiet, un tam cauri sapūta sniegu. Un, ak, es to vēl ļoti labi atceros.

³⁵ Un vēl tētim bija tāda skūšanās ota. Es . . . Nu, tagad gan jūs brīnīsieties. Tā bija uztaisīta no kukurūzas lapām, skūšanās otiņa no kukurūzas lapām. Viņš ņēma mammas sārma ziepes, kuras viņa pati gatavoja, saputoja tās un uzklāja sev uz sejas ar šo kukurūzas lapu otu, un skuvās ar lielu, vecu bārdas nazi. Bet svētdienās viņš ņēma avižu gabalus, sabāza sev aiz krekla krāgas, viņi tad nēsāja celuloīda krādziņas, un apspraudīja tos, lūk, šādi visapkārt krādziņai, lai ziepju putas netiktu uz tās. Vai jūs kādreiz esiet redzējuši, kā to dara? Ak vai, vai!

³⁶ Es atceros strautiņu tur lejā, uz kuru mēs gājām padzerties, un smēlām no tā ūdeni ar ķirbja kausu. Kurš no jums ir redzējis kausu no ķirbja? Nu, cik tad te īsti ir to, kas ir no Kentuki? Jā, nu ko, tikai paskatieties uz šiem kentukiešiem! Nu, ak, es—es esmu gluži vai . . . Man šķita, ka te visi ir no Ohaio un Arkanzasas, bet

izskatās, ka kentukieši maina dzīvesvietu. Nu, ziniet, pirms pāris mēnešiem viņi Kentuki atrada naftu, tāpēc droši vien te ir tie, kas būs iebraukuši pa ceļam.

³⁷ Un vēl es atceros, kā ienāca tētis un pirms pusdienām mazgājās, viņš uzrotīja savu iso un drukno roku piedurknes. Un, kad viņš salieca savas rokas, lai mazgātos, lai iemestu sejā ūdeni, tad šie stingrie roku muskuļi saspringa. Un es sacīju: “Ziniet ko, mans tētis dzīvos vismaz simt piecdesmit gadus.” Viņš bija tik stīprs! Taču viņš nomira piecdesmit divos. Redzat? “Mums šeit nav paliekošas pilsētas.” Tā tas ir. Mēs nevaram turpināties.

³⁸ Tagad visi dosimies tādā kā nelielā ceļojumā. Katram no jums ir savs dzīves stāsts, tāpat arī man, un reizēm nav slikti tā pakļaut pa atmiņu takām. Vai jūs tā nedomājat? Vienkārši atgriezsimies, paiesimies visi nedaudz atpakaļ uz turieni, kur palicis mūsu bērnībā pārdzīvotais.

³⁹ Un tā, dzīves stāsta pirmā daļa. Es tai tikai viegliņām pieskaršos, jo tas jau ir aprakstīts grāmatā, un daudziem no jums ir šī grāmata.

⁴⁰ Es piedzimu mazā kalnu būdīņā, tur Kentuki kalnos. Tur bija tikai viena istaba, kurā mēs arī dzīvojām, uz grīdas nebija nekāda paklāja, nebija pat dēļu, vienkārši kaila grīda. Un celms, nozāģēta celma virsa uz trim kājiņām, tas bija mūsu galds. Un visi šie mazie Branhami drūzmējās ap to, un tur, šīs vecās būdīņas priekšā, un tur ķepurojās, un izskatījās, it kā žurkulēnu bars tur vārtītos pa putekļiem, ziniet, visi šie mazie brāļi. Mēs bijām deviņi, un viena maza meitenīte, viņai tik tiešām neklājās viegli vienai šajā puišēļu barā. Mums vēl šodien viņai ir jāizrāda pienācīga cieņa par tām lietām, ko mēs toreiz darijām. Viņa nevarēja mums nekur iet līdzī, mēs viņu dzinām prom, viņa bija meitene. Tāpēc viņa to, ziniet, nevarēja izturēt. Tāpēc mums bija . . . Un visi . . .

⁴¹ Atceros, ka pie galda mums bija tikai divi krēsli, un tie bija izgatavoti no zaru mizas. Vienkārši izpiti no gikoras dzinumiem, bet apakšā sasieta ar gikoras mizu. Vai kāds ir redzējis krēslu no gikoras mizas? Jā. Un es vēl aizvien dzirdu mamas balsi. Ak, kad vēlāk mēs dzīvojām vietā, kur viņai bija koka grīda, viņa ņēma klēpi mazos, lūk, *šādā* veidā, un šūpināja šo veco krēslu, tā blaukš, blaukš, ribinādama pret grīdu. Un es atceros, kā viņa darija, lai mazie neietu laukā, kad viņa mazgāja veļu vai ko nu vēl, viņa noguldīja krēslu un iegrozīja to ieslīpī priekšā durvīm, lai mazuļi nevarētu tikt ārā, kamēr viņa gāja uz avotu pēc ūdens vai kur citur.

⁴² Un, kad es piedzimu, mammai bija piecpadsmit gadu, tētim astoņpadsmit. Es biju pirmais no deviņiem bērniem. Un viņi man pastāstīja, ka tajā rītā, kad es piedzimu . . .

⁴³ Redziet, mēs bijām ļoti nabadzīgi, vienkārši nabadzīgākie no nabadzīgajiem. Un mūsu būdīņai nebija pat loga. Bija tikai

tādas kā mazas koka durtiņas, ko varēja atvērt. Es šaubos, vai jūs esat redzējuši ko tamlīdzīgu. Virināmas koka durtiņas loga vietā, pa dienu tās turēja vaļā, bet uz nakti tās aiztaisīja. Tajā laikā mums nebija elektriskās gaismas un nebija pat petrolejas lampiņas, mums bija tikai, kā jūs to saucat, “tauku lampiņa”. Nu, es pat nezinu, vai jūs zināt, kāda ir tā “tauku lampiņa”. Nu, tu vienkārši. . . Vai jūs kādreiz esiet pirkusi. . . dedzinājuši prieku māzeri? Vienkārši ņemat prieku māzeri, aizdedzinat to un liekat uz vāka, un tas degs. Un tas. . . nedaudz dūmo, bet tik un tā viņiem nebija mēbeļu, kuras varētu nokvept. Tā ka tikai. . . tā būdiņa bija dūmos. Tur bija laba vilkme, caur griestiem, caur kuriem tas viss labi gāja laukā. Un tā. . .

⁴⁴ Es piedzimu 1909. gada 6. aprīli. Tāpēc, ziniet, man tagad ir jau mazliet vairāk kā divdesmit pieci. Un tā, tajā ritā, kad es piedzimu, pēc mamma stāstītā, viņi atvēra logu. Nu, dakteru mums nebija, bija tikai vecmāte. Vienkārši. . . Un šī vecmāte bija mana vecmāmiņa. Un, kad es piedzimu un atskanēja mans pirmais brēciens, un—un mamma gribēja apskatīt savu bērniņu. Un—un viņa pati vēl bija tikai bērns. Un kad viņi atvēra šo lodziņu, tas bija tieši rītausmā, ap pulksten pieciem. Un. . . Tur līdzās kādam nelielam krūmam sēdēja sarkanriklīte. Kā jau jūs visi esiet redzējuši tās bildi grāmatā par manu dzīves stāstu. Un šī sarkanriklīte tur sēdēja un dziedāja no visa spēka.

⁴⁵ Man vienmēr ir patikušas sarkanriklītes. Lūk, jūs, puikas, kuri tagad klausāties pa radio, nešaujiet uz mani putniņiem. Redziet, tie ir—tie ir—tie ir. . . Tie ir mani putniņi. Vai jūs esat dzirdējuši legendu par sarkanriklīti, kā viņa tika pie sarkanās krūtiņas? Es uz mirklīti pie tā pakavešos. Kā viņa tika pie savas sarkanās krūtiņas. . . Reiz pie Krusta mira ķēniņu Ķēniņš, un Viņš cieta, bet neviens pie Viņa nepienāca. Un nebija neviena, kas Viņam palīdzētu. Taču tur bija kāds mazs brūns putniņš, kurš ļoti vēlējās izraut no Krusta tās naglas, un viņš visu laiku lidinājās ap Krustu, raustīdams šīs naglas. Viņš bija pārāk mazs, lai tās izrautu, tikai viņa mazā krūtiņa kļuva sarkana no asinīm. Un no tā laika tā ir sarkana. Nešaujiet uz šo putniņu, zēni. Lieciet to mierā.

⁴⁶ Tas sēdēja pie paša loga čivinot, kā jau dzied sarkanriklītes. Un—un tētis plaši atvēra logu. Un kad viņi atvēra šī loga mazās durtiņas, tad šī Gaisma, kuru jūs redzat fotogrāfijā, virpuļodama ienāca pa logu istabā, kā stāstīja mamma, un apstājās virs gultas. Vecmāmiņa nezināja, ko teikt.

⁴⁷ Mēs, redziet esam. . . nebijām reliģioza ģimene. Mani radnieki ir katoļi. Un es no abām vecāku pusēm esmu irs. Mans tēvs ir tirs irs, Branhams. Mana māte ir Hārvija; vienīgi viņas tēvs bija apprecējis čeroki cilts indiānietī, tā ka tas nedaudz sajauca īru asinis. Ne tēvs, ne māte neapmeklēja baznīcu, arī laulāti viņi nebija baznīcā, un viņiem vispār nebija nekādas reliģijas. Un tur kalnos nebija pat katoļu baznīcas. Tā ka viņi

atbrauca uz turieni kopā ar pašiem pirmajiem kolonistiem, tur bija divi Branhami, un no viņiem iesākās Branhamu paaudze; tas ir ģimenes ciltskoks.

48 Un tad viņa atvēra . . . Kad viņi atvēra logu un tur nostājās šī Gaisma, viņi nezināja, ko darīt. Tētis par godu šim notikumam bija nopircis (mamma stāstīja) sev jaunu kombinezonu. Un viņš stāvēja ar . . . savas rokas kombinezona krūšu kabatās sabāzis, kā jau tā laika mežstrādnieks vai baļķu krāvējs. Un tas viņus izbiedēja.

49 Nu, kad es biju kādas desmit dienas vecs, apmēram tā, tad viņi mani aiznesa uz kādu baptistu draudzīti, kura saucās "Oposumu Valstība", baptistu draudze Oposumu Valstība. Tas tik ir nosaukums. Tur bija kāds vecs aprīņķa garīdznieks, vecmodīgs baptistu sludinātājs, kurš apmēram reizi divos mēnešos apbraukāja tās vietas. Uz . . . Cilvēkiem tur bija neliels kopīgs dievkalpojums, viņi mēdza nodziedāt dažas dziesmas, taču sprediķi klausījās tikai tad, kad atbrauca šis garīdznieks. Katru gadu viņi maksāja viņam ar ķirbju maisu un vēl kaut ko tamlīdzīgu, saprotiet, ko jau nu viņi varēja izaudzēt, lai iedotu viņam. Un šis sludinātājs bija tur caurbraucot un viņš piedāvāja palūgt par mani, kā jau par mazu puisēniņu. Tas bija mans pirmais brauciens uz baznīcu.

50 Kad es biju apmēram gadu . . . kaut kur nedaudz vairāk kā divus gadus vecs, atnāca pirmā vizija.

51 Nu, viņi visiem tur kalnos bija izstāstījuši, ka bija ienākusi tā Gaisma. Tāpēc viņi centās to kaut kā izskaidrot. Daži no viņiem teica, ka tā droši vien bija saules gaisma, kas atstarojās no istabas spoguļa. Taču tur nebija neviena spoguļa. Un saule vēl nebija uzaususi, bija pārāk agrs, pieci no rīta. Un tad viņi, ak, vienkārši centās par To nerunāt. Un, kad man bija apmēram . . . domāju, ka apmēram trīs gadi . . .

52 Lūk, man ir jābūt godīgam. Ir lietas, par kurām man nemaz negribētos runāt, es labprāt tās apietu, jums neko nesakot. Bet tomēr, ja tu runā patiesību, tad tev ir jāsaka patiesība, vai tas ir par tevi vai par taviem tuviniekiem. Esi godīgs attiecībā uz to, un tad tavš teiktāis neatšķirsies.

53 Mans tēvs ne tuvu nebija reliģiozs cilvēks. Viņš bija tipisks kalnu puisis, kurš regulāri mēdza iedzert, visu laiku. Un reiz viņš iekūlās nepatikšanās, kaut kādā kautiņā, kur divi vai trīs vīri gandrīz tika nogalināti, kaudamies, šaujoties un durot viens otram ar nažiem, kaut kādā ballītē tur kalnos. Bet tētis bija viens no šī kautiņa iniciatoriem, jo tur tika apvainots kāds viņa draugs, kurš bija kādam iekrāvis ar krēslu. Un bija . . . Tas cilvēks izrāva nazi un taisījās nodurt tēva draugu turpat uz grīdas ar savu nazi, durdams tam sirdi, un tētis tajā iejaucās. Tas laikam bija šausmīgs kautiņš, tāpēc ka viņi sūtīja tēvam pakal šerifu

uz zirga no pašas Burksvillas, kas ir daudzu jūdžu attālumā no turienes.

⁵⁴ Ši cilvēka dzīvība karājās mata galā. Varbūt tagad to dzird kāds no viņa radniekiem. Es nosaukšu viņa vārdu, viņu sauca Vils Jarbrougs. Iespējams, ka viņi... Es domāju, ka daži no viņiem ir Kalifornijā, kāds no viņa dēliem. Bet viņš bija liels kauslis, varena auguma virs, pats savu puiku nogalināja ar sētas mietu. Tā, ka viņš—viņš bija ļoti spēcīgs un negants cilvēks. Un tā, viņa un mana tēva starpā notika nikns kautiņš ar nažiem. Un mans tēvs viņu tik tikko nenogalināja, tāpēc viņam bija jābēg no Kentuki pāri upei uz Indiānu.

⁵⁵ Un viņam bija brālis, kurš tajā laikā dzīvoja Luisvilā, Kentuki un strādāja par pārvaldnieka palīgu uzņēmumā “Koka mozaiku zāģētava” Kentuki, Luisvilā. Un tā tētis devās uzmeklēt savu vecāko brāli. Tētis bija pats jaunākais no brāļiem, no septiņpadsmit bērniem. Un tā viņš devās meklēt savu vecāko brāli un bija prom gandrīz vai veselu gadu. Viņš nevarēja atgriezties, jo viņu meklēja likums. Un pēc tam mēs no viņa saņēmām vēstuli, parakstītu ar citu vārdu, tajā viņš stāstīja mammai, kādā veidā uzturēs ar mums sakarus.

⁵⁶ Un vēl es atceros kādu reizi pie strauta (pie tās būdiņas), kas bija uzreiz aiz mājas. Un—un tajā laikā pēc... Ir deviņu... starp mani un manu nākamo brāli ir vienpadsmit mēnešu starpība, un viņš vēl tikai rāpoja. Un man rokā bija liels akmens, un es centos viņam parādīt, cik stipri varu šo akmeni iesviest dubļos tajā vietā, kur izplūda avots un zeme bija dubļaina. Un es izdzirdēju, kā kokā dzied putniņš. Es paraudzījos uz šo koku, un putniņš aizlidoja, un, kad tas notika, uz mani sāka runāt kāda Balss.

⁵⁷ Jā, es zinu, jūs domājat, ka es nevarētu to atcerēties un visu iegaumēt. Taču Dievs Tas Kungs, kurš ir Tiesnesis zemei un debesīm, un visam, kas eksistē, zina, ka es runāju patiesību.

⁵⁸ Tas putniņš, kad viņš aizlidoja, no tās vietas kokā, kur viņš bija sēdējis, atskanēja Balss, it kā vējš būtu iešalcis krūmos, un Tā teica: “Tu dzivosi netālu no pilsētas, kuru sauc Nūolbani.” Un no trīs gadu vecuma līdz pat šim laikam es dzīvoju trīs jūdžu attālumā no Nūolbani, Indiānā.

⁵⁹ Es aizgāju un pastāstīju par to savai mātei. Nu, viņa nodomāja, ka esmu to vienkārši nosapņojis vai tamlīdzīgi.

⁶⁰ Vēlāk mēs pārbraucām uz Indiānu, un tēvs iestājās darbā pie kāda bagāta cilvēka, pie Votena kunga. Viņam piederēja “Votena Spirta Rūpnīca”. Viņam piederēja lielas kapitāldaļas, viņš bija multimiljonārs, un klubs “Luisvilas Colonels”, un—un beisbols, un tā tālāk. Un toreiz mēs dzīvojām turpat tuvumā. Un, kaut arī tētis bija nabadzīgs, viņš tomēr nespēja iztikt bez iedzeršanas, tā, ka viņš—viņš sāka brūvēt viskiju destilatorā.

⁶¹ Un tas sagādāja lielas grūtības tieši man, jo es biju vecākais no bērniem. Man vajadzēja iet un stiept ūdeni priekš šī

destilējamā katla, lai dzesētu tās caurulītes, kamēr tur gatavojās viskijs. Pēc tam viņš sāka to tirgot un tad nopirka vēl divus vai trīs šādus destilatorus. Lūk, man nepatīk stāstīt šo daļu, taču tā ir patiesība.

⁶² Un es atceros, kā reiz es raudādams nācu no šķūņa uz māju. Tāpēc ka tur aizmugurē bija diķis, tas . . . kur viņi mēdza cirst ledu. Daudzi no jums vēl atceras, kā cirta ledu un lika to zāģu skaidās. Jā, tādā veidā misters Votens šajā apkaimē glabāja ledu. Bet tēvs bija viņa šoferis, personīgais šoferis. Un, kad . . . šajā diķī bija daudz zivju, un, kad viņi gāja cirst ledu un nesa to, un krāva skaidās, tad kad vasaras laikā šis ledus kusa, es domāju, ka tas bija diezgan tīrs, tāds pats kā ezera ledus, taču viņi to nelietoja dzeršanai, bet gan ūdens atdzesēšanai, lika to apkārt saviem spaiņiem un pienam, un tamlidzīgi.

⁶³ Un kādu dienu, es stiepu ūdeni no pumpja, kas atradās apmēram kvartāla attālumā. Es skaļi raudāju, jo citiem tas nebija jādara, tāpēc ka es biju pārnācis no skolas, bet visi pārējie puikas bija aizgājuši uz diķi ķert zivis. Man ļoti patika maksķerēt. Un tā, viņi visi, izņemot mani, bija aizgājuši maksķerēt, bet man bija jānes ūdens šim destilatoram. Protams, ak, par to nedrīkstēja pat ieminēties, tas bija aizlieguma laikā. Un es . . . Tas bija tik smagi. Es atceros, kā gāju ar savainotu kājas pirkstu, un man bija piesiets kukurūzas kacens zem lielā kājas pirksta, lai pasargātu no netīrumiem. Vai jūs kādreiz esat tā darijuši? Vienkārši noliek kukurūzas kacenu zem kājas pirksta, lūk, *šādi* un aptin apkārt saiti. Un pirksts stāv, izslējies gaisā, gluži kā bruņurupuča galva, saprotiet, izslējies uz augšu. Jūs sadzītu manus pēdas visur, lai kurp arī es nedotos, ar šo kukurūzas kacenu zem pirksta; lai kurp arī es neslātu, saprotiet. Man nebija apavu, ko uzvilkt. Tāpēc mēs nekad nenēsājām apavus, reizēm pat pusi ziemas. Ja arī uzvilkām, tad mēs . . . tad tikai to, ko mēs sadabūjām, kad kāds mums iedeva. Un arī drēbes mums bija tādas, kuras kāds iežēlodamies atdeva.

⁶⁴ Un es apstājos zem šī koka, nosēdos tur un vienkārši raudāju (tas bija septembrī), jo man ļoti gribējās iet maksķerēt, bet man bija jāpielej vairākas mucas ar ūdeni, ko es nesu mazos sirupa spainiņos apmēram *šitiek* lielos, divlitriņos, jo es vēl biju pavisam mazs puika, kādus septiņus gadus vecs. Un es tos izlēju lielajās mucās un atkal gāju atpakaļ, un atnesu vēl divus spaiņus, un gāju atkal, to pumpēdams. Tāds, nu, mums bija ūdens. Un tovakar viņi taisījās izdzīt kukurūzas viskija partiju, tēvs un tie cilvēki tur pie mums.

⁶⁵ Un es raudāju un piepeši es izdzirdēju kaut ko, kas pēc skaņas atgādināja virpuli, kaut ko tamlidzīgu (nu, es ceru, ka tas nebūs par skaļu), skanot: "Hš-š-š-š, hš-š-š-š," tāda, lūk, skaņa. Nu ko, bija tik šausmīgi kluss, un es pavēros apkārt. Un ziniet ko, neliels virpulis, man šķiet, jūs to sauktu par mazu viesuli? Rudenī tādi traucas pa kukurūzas laukiem, ziniet, raudami lapas

un visu ko citu, rudenī, kad tikko sāk dzeltēt lapas. Un es sēdēju zem lielas baltās papeles, kas auga pusceļā starp māju un šķūni. Un es izdzirdēju šo skaņu. Un es skatījos apkārt, tur bija tikpat kluss kā šajā telpā. Nedzirdēja ne lapiņu čaukstumam, nekā tāda. Un es domāju: “No kurienes nāk šis troksnis?” Nu, es nodomāju: “Droši vien kaut kur no tālienes.” Es biju vēl tikai puika. Un tas kļuva arvien skaļāks un skaļāks.

⁶⁶ Es paķēru savus spainišus un, vēl pāris reižu ieraudājies, sāku iet pa taciņu, es biju nedaudz atpūties. Un es paspēru tikai pāris soļu, iznācu no šī lielā koka lapotnes apakšas, un, ak vai, atskanēja virpuļa šalkoņa! Un es pagriezios lai paskatītos, un kaut kur tā koka vidū bija vēl viens virpulis, atradās tai kokā, griezās uz riņķi vien, uz riņķi vien, kustinot lapas. Nu, es nodomāju, kas gan tur neparasts, jo tieši tādā gadalaikā un rudenī, nu, tādi virpuļi uzrodas. Neliels. . . Mēs tos dēvējām par “viesuļiem”. Un tie—un tie paceļ gaisā putekļus. Jūs tādus esat redzējuši tuksnesī. Tas ir tas pats. Un tā, es skatījos, taču tas negāja prom. Parasti tas ir tikai tāds pūtiens uz kādu mirkli, un pēc tam aiztraucas tālāk, taču tas tur bija jau divas minūtes vai ilgāk.

⁶⁷ Nu, es atkal sāku iet pa taciņu. Un es no jauna uz to atskatījos. Un tad Tas notika, cilvēka Balss, tikpat dzirdama kā manējā, sacīja: “Nekad nedzer, nesmeķē un nekādā veidā neapgāni savu ķermeni. Tevi gaida darbs, kad tu kļūsi vecāks.” Nu, tas mani pārbiedēja līdz nāvei! Jūs varat iedomāties, kā jutās šis mazais puika. Es nometu tos spainišus un, cik vien spēka, drāzos uz mājām, brēkdams pilnā balsi.

⁶⁸ Bet tajā apvidū dzīvoja gludenās čūskas, tās ir ļoti indīgas. Mamma nodomāja, ka es, pa dārzu iedams, varbūt nejausi esmu uzkāpis kādai gludenaījai čūskai, un skrēja man pretī. Un es ielēcu viņai rokās, kliegdam, apskaudams un bučodams viņu. Viņa prasīja: “Kas noticis, vai tev iekoda čūska?” Viņa visu mani apskatīja.

Es teicu: “Nē, mammu! Tur tajā kokā sēž cilvēks.”

⁶⁹ Viņa sacīja: “Ak, Billij, Billij! Vai tiešām?” Un viņa teica: “Vai tu apstājies un aizmīgi?”

⁷⁰ Es teicu: “Nē, mammit! Tur tajā kokā ir cilvēks, un Viņš man lika nedzert un nepīpēt.”

⁷¹ “Nedzert viskiju un—un visu ko tādu.” Bet es tieši tad nesu ūdeni kandžas aparātam. Un Viņš teica: “Nekad nedzer un neapgāni nekādā veidā savu ķermeni.” Tas ir amorāli, ziniet, un man bēr. . . jaunībā ar sievietēm. Un, cik es zinu, es nekad neesmu bijis vainīgs tajās lietās. Kungs man tajā palīdzēja, jūs paši to redzēsiet, kad stāstīšu tālāk. Un tā tad: “Nedzer un nepīpē, un neapgāni savu ķermeni, jo tevi gaida darbs, kad kļūsi vecāks.”

⁷² Nu, es to izstāstīju mammai, un—un viņa par mani tikai pasmējās. Bet es biju teju vai histērijā. Viņa izsauca ārstu, un ārsts teica: “Nu, viņš vienkārši ir nervozs, un tas arī viss.” Tāpēc viņa nolika mani gulēt. Un no tās dienas līdz pat šim laikam es vairs neesmu gājis garām tam kokam. Es biju pārbijies. Es turpmāk gāju pa otru dārza pusi, jo man šķita, ka tajā kokā sēd kāds cilvēks, un Viņš ar mani runāja, stipra dziļa Balss, kas runāja.

⁷³ Un pēc tam, apmēram mēnesi vēlāk es tur pagalmā ar saviem mazajiem brāļiem spēlēju bumbiņas. Un pēkšņi mani pārņēma divaina sajūta. Es apstājos un nosēdos zemē pie kāda koka. Mēs tad bijām pašā Ohaio upes krastā. Un es palūkojos Džefersonvilas virzienā un redzēju, kā uzrodas tilts un kā tas pāriet pāri upei, savieno upes krastus. Un es ieraudzīju sešpadsmit cilvēkus (es tos saskaitīju), kas nokrita lejā no šī tilta un aizgāja bojā. Es žigli aizskrēju un izstāstīju to savai mammai, bet viņa nodomāja, ka es vienkārši biju iesnaudies. Tomēr viņi to neaizmirsā, un divdesmit divus gadus vēlāk tieši tajā vietā pāri upei tika uzbūvēts Municipālais Tilts (tam daudzi no jums brauc pāri, šķērsojot upi), un, būvējot šo tiltu pāri upei, sešpadsmit viri zaudēja savas dzīvības.

⁷⁴ Tas vienmēr ir bijis pilnīgi precīzi. Kā jūs To redzat notiekam šajā auditorijā, tā Tas ir bijis vienmēr.

⁷⁵ Nu, bet viņi nodomāja, ka es vienkārši sanervozējos. Kaut arī es esmu nervozs cilvēks, tā ir patiesība. Un, ja jūs esat ievērojuši, cilvēki, kuriem ir—ir nosliece uz garīgām lietām, parasti ir nervozi.

⁷⁶ Paskatieties uz dzejniekiem un praviešiem. Un paskatieties uz Viljama Kouperu, kurš uzrakstīja to slaveno dziesmu: “Ir kāds avots Asins pilns, kas no Imanuēla vēnām plūst.” Vai jūs kādreiz. . . Jūs zināt to dziesmu. Vēl nesen es stāvēju pie viņa kapa. Ar brāli Džuliusu, man šķiet, es nezinu, nē. . . jā, pareizi, viņš bija ar mums tur, pie viņa kapa. Un—un tad, pēc tam, kad viņš bija uzrakstījis šo dziesmu, iedvesma viņu pameta, un viņš mēģināja sameklēt upi, lai izdarītu pašnāvību. Redziet, Gars bija viņu atstājis. Un tādi cilvēki kā dzejnieki un autori un. . . tas ir. . . es gribēju teikt, pravieši.

⁷⁷ Paskatieties uz Eliju, kad viņš nostājās kalna galā un izsauca no debesīm uguni, un izsauca no debesīm lietu. Bet pēc tam, kad Gars viņu atstāja, viņš bēga, izdzirdot kādas sievietes draudus. Un Dievs viņu atrada noslēpušos kādā alā, pēc četrdesmit dienām.

⁷⁸ Paskatieties uz Jonu. Kad Dievs viņu bija svaidījis sludināt Ninivē, iedvesmas pietika, lai pilsēta, kas bija tik liela, kā Sent-Luisa, nožēlotu grēkus, ietērpjoties maisos. Bet pēc tam, kad Gars viņu atstāja, kas ar viņu notika? Pēc tam, kad Gars viņu atstāja, mēs sastopam viņu kalnā, lūdzot, lai Dievs ļauj viņam

nomirt. Un, saprotiet, tā ir iedvesma. Un, kad tas notiek, tas—tas tevi kaut kā ietekmē.

⁷⁹ Un es atceros, ka es augu. Es kļuvi par jaunekli. (Es mazliet pasteigšos, lai drīzumā tiktu ar to galā.) Kad es biju jaunieša gadus, manas domas ne ar ko neatšķirās no citiem jauniešiem. Es . . . ejot uz skolu, es tur redzēju tās meitenes. Jūs ziniet, es biju ārkārtīgi kautrīgs. Un visbeidzot es—es dabūju sev draudzenīti. Tāpat kā visi, es domāju, kādus piecpadsmit gadus veci puikas. Un—un tā, ak, viņa bija glīta! Ak, actiņas viņai bija kā dūjiņai, un viņas zobi bija kā pērles, bet kakls kā gulbim, un viņa—viņa bija patiešām glīta.

⁸⁰ Bet otrs puika, viņš . . . mēs bijām draugi, un viņš dabūja no sava tēva mašīnu, T-modeļa Fordu, un mēs sarunājām ar mūsu meitenēm randiņu. Un mēs gribējām viņas pavizināt mašīnā. Mums bija pietiekami naudas, lai nopirktu divus galonus benzīna. Mums bija ar domkratu jāpaceļ pakalējais ritenis, lai to iekurbulētu. Es nezinu, vai jūs to vēl atceraties vai nē, ziniet, nu, kā mašīnu iedarbina ar kurbuli. Bet mēs—mēs ar to tikām galā tiri tā neko.

⁸¹ Bet man kabatā bija dažas piecu centu monētas, un mēs kādā vietā pieturējām un nopirkām . . . par pieciem centiem varēja nopirkt sviestmaizi ar šķiņķi. Un tā, ak, es biju bagāts, es varēju nopirkt veselas četras! Redzat? Un pēc tam, kad mēs apēdām šīs sviestmaizes un uzdzērām kolu, es aizgāju nodot pudeles. Un man par lielu pārsteigumu, man iznākot no veikala (tajos laikos sievietes vēl tikai sāka atkrist no žēlastības jeb no sievišķības), mana dūjiņa smēķēja cigareti.

⁸² Ziniet, man par smēķējošu sievieti vienmēr ir bijis savs viedoklis, un kopš tiem laikiem tas ne par mata tiesu nav izmainījies. Tā tas ir. Tas ir vissliktākais, ko viņa var izdarīt. Un tas ir pilnīgi pareizi. Un es—es nodomāju, ka es . . . Nu, varbūt cigarešu kompānijas uz mani par to nīkrosies, taču es jums saku, tas vienkārši ir velna triks. Tas ir lielākais slepkava un diversants šajā valstī. Labāk, lai mans puika kļūst par dzērāju nekā par smēķētāju. Tā ir taisnība. Es labāk redzētu savu sievu piedzērušos guļam uz grīdas, nekā ar cigareti zobos. Tieši tā kā . . .

⁸³ Lūk, šis Dieva Gars, kurš ir ar mani, ja vien tas ir Dieva Gars (par ko jūs varbūt šaubītos), jums, kas smēķē, ir niecīgas iespējas, kad jūs tur nokļūstat, jo tas tikai . . . katru reizi. Paskatieties, kas notiek uz platformas, kā Viņš to nosoda. Tā ir briesmīga lieta. Turieties no tās pa gabalu. Sievietes, ja jūs tajā esat vainīgas, lūdzu, Kristus Vārdā, tieciet no tā vaļā! Tas jūs salauž. Tas jūs nogalinās. Tas būs . . . Tas ir—tas ir vēzis, veselas kravas ar to.

⁸⁴ Ārsti jūs mēģina brīdināt. Un tad, kā gan viņi var pārdot jums to draņķi! Ja jūs ietu uz aptieku un teiktu: “Es pārku . . . es vēlos nopirkt vēzi par piecdesmit centiem.” Nu, tās visas tiktu

slēgtas. Taču, kad tu par piecdesmit centiem pērc cigaretes, tu pērc tieši to. To saka ārsti. Ak, šī uz naudu trakā valsts! Tas ir ļoti slikti. Tas ir slepkava. Tas ir pierādīts.

⁸⁵ Un tā, kad es ieraudzīju, kā šī glītā meitenīte izliekas par lielu dāmu, šo cigareti viņas rokās, tas mani teju vai nogalināja, jo es tiešām domāju, ka viņu milu. Un es nodomāju: “Nu ko. . .”

⁸⁶ Redziet, mani sauc par “sieviešu nīdēju”, jūs to zināt, jo es it kā vienmēr esmu pret sievietēm, taču es neesmu pret jums, māsas. Es vienkārši esmu pret to, kā uzvedas mūsdienu sievietes. Tā tas ir. Labas sievietes ir jāatbalsta.

⁸⁷ Taču es atceros, kad manam tēvam darbojās šis kandžas aparāts un man bija jāiet pēc ūdens un pārējā, es redzēju jaunas dāmiņas, kurām vēl nebija ne septiņpadsmit, astoņpadsmit gadu, tur ar vīriešiem manā pašreizējā vecumā, piedzērušās. Un viņiem nācās tās atskurbināt un iedot melnu kafiju, lai viņas varētu tikt mājās, lai pagatavotu vakariņas saviem vīriem. Ak, kaut kā tā, es teicu: “Es. . .” Toreiz es tādos gadījumos teicu: “Tādas jau nav pelnījušas, lai tās nošauj ar labu, tīru lodi.” Tā tas ir. Un es neieredzēju sievietes. Tā tas ir. Un arī tagad man ir jābūt ļoti piesardzīgam, lai es vairs nedomātu tādā veidā.

⁸⁸ Taču, lūk, laba sieviete ir kā dārgakmens vira kronī. Viņa ir jāgodā. Viņa. . . Mana mamma ir sieviete, mana sieva arī, un viņas ir apburošas. Un man ir tūkstošiem māsu kristiešu, kuras es ļoti cienu. Bet ja—ja viņas ciena to, kādam mērķim Dievs viņas ir radījis, būt par mātēm, par istām karalienēm, tad ir labi. Vislabākā no visām lietām, ko Dievs varēja iedot vīrietim, bija sieva. Sieva, ja vien viņa ir laba sieva, ir pats labākais, neskaitot dvēseles glābšanu. Bet, ja viņa tāda nav, kā teica Sālamans: “Laba sieviete ir dārgakmens vira kronī, bet kašķīga jeb nelaba ir kā ūdens viņa asinis.” Un, patiesi, tas ir pats sliktākais, kas vien var būt. Tāpēc laba sieviete. . . Ja tev, brāli, ir laba sieva, tad tev viņa ir jāciena visaugstākajā mērā. Tā tas ir, tev tas ir jādara. Īsta sieviete! Un, bērni, ja jums ir ista māte, kas paliek mājās un cenšas par jums rūpēties, seko, lai jums būtu tīras drēbes, izvada jūs uz skolu, māca jums par Jēzu, tad jums ir jāgodā tāda miļa mamma ar visu kas vien ir jūsos. Tev ir jāciena tādu sievieti, tieši tā, jo viņa ir ista māte.

⁸⁹ Viņi runā par izglītības trūkumu Kentuki kalnu rajonos. Jūs varat to redzēt tajās karikatūrās. Viena otra no tām vecajām mātēm varētu atnākt šurp uz Holivudu un pasniegt labu mācībstundu jums, mūsdienīgajām māmiņām, kā jāaudzina savus bērnus. Lai tik viņas meitēns atnāk kādu nakti ar izspūrušiem matiem un lūpas. . . smēres (kā jūs to saucat?), ar visu to kosmētiku, ko liek uz sejas, un kleitu savilkto uz vieniem sāniem, visu nakti bijusi prom, piedzērusies; brāli, viņa paķertu kādu no tiem riekstkoka galotnes zariem, un viņas meita nekad vairs nekur neietu. Es jums saku, viņa. . . Un, ja jums šeit

būtu nedaudz vairāk no tā, tad jūsu Holivuda būtu labāka, un arī valsts būtu labāka. Tā tas ir. Tā ir taisnība. “Centies būt moderna,” tas—tas ir viens no velna trikiem.

⁹⁰ Un tā, šī meitenīte, kad es paskatījos uz viņu, mana sirds asiņoja. Un es nodomāju: “Nabaga cilvēciņš.”

Bet viņa teica: “O, Billij, vai gribi cigareti?”

Es sacīju: “Nē, cienītā.” Es teicu: “Es nepipēju.”

⁹¹ Viņa sacīja: “Ak, tu jau teici, ka tu nedejo.” Viņi gribēja iet uz dejām, bet es atteicos. Viņi sacīja, ka vietā, ko sauc par “Sikamoru Dārziem”, tiek rīkotas dejas.

Un es teicu: “Nē, es nedejoju.”

⁹² Viņa sacīja: “Ak, tu nedejo, tu nepipē, tu nedzer. Kā tad tu izklaidējies?”

⁹³ Es teicu: “Nu, man patīk maksšķerēt un medit.” Tādas lietas viņu neinteresēja.

Un tā, viņa sacīja: “Paņem šo cigareti.”

Es teicu: “Nē, cienītā, paldies. Es nesmēķēju.”

⁹⁴ Es biju nostājies uz mašīnas spārna. Vecajiem Fordiem bija tāds plats sliekšnis, jūs atceraties, un manas kājas bija uz šī sliekšņa, es sēdēju uz aizmugurējā sēdekļa, viņa un es. Un viņa sacīja: “Vai tu gribi teikt, ka neizmēķēsi pat vienu cigareti?” Sacīja: “Tad jau mums, meitenēm, ir vairāk drosmes nekā jums.”

Es teicu: “Nē, cienītā, es nedomāju, ka gribu to darīt.”

⁹⁵ Viņa sacīja: “Nu, tu, lielais memmesdēliņš!” Ak vai! Es gribēju būt lielais, rupjais Bils, tāpēc es—es noteikti negribēju būt nekāds memmesdēliņš. Redziet, es gribēju būt profesionāls bokseris, tāda bija mana dzīves izpratne. Tāpēc es teicu... “Memmesdēliņš! Memmesdēliņš!”

⁹⁶ To es nevarēju izturēt, tāpēc teicu: “Dod to šurp!” Es izstiepu roku, es sacīju: “Es viņai tūliņ parādīšu, kurš te ir memmesdēliņš.” Paņēmu to cigareti un jau taisījos aizdedzināt sērkokciņu. Lūk, es zinu, ka jūs... Nu, es neesmu atbildīgs par to, ko jūs nodomāsi, mana atbildība ir vienkārši stāstīt jums patiesību. Kad es mēģināju aizdedzināt to cigareti, tikpat stingri nolēms smēķēt, kā šobrīd paņemt rokā šo Bibeli, saprotiet, es izdzirdēju, kā kaut kas sāka: “Hu-u-u-u-u-š-š-š-š!” Es mēģināju vēlreiz, taču nekādi nespēju to dabūt pie mutes. Es sāku raudāt, es nosviedu to zemē. Viņi sāka smieties par mani. Un es gāju mājās, gāju pāri laukam, apsēdos tur, raudāju. Un—un tā bija šausmīga dzīve.

⁹⁷ Es atceros, ka reiz tētis kopā ar puikām brauca lejup pa upi. Man ar brāli vajadzēja ņemt laivu un braukāt augšup un lejup pa upi, vācot pudeles, lai būtu, kur liet iekšā viskiju. Par duci pudeļu mums maksāja piecus centus, par tām, kuras savācām upē. Un tētis bija kopā ar mani, un viņam bija viena no tām

mazajām, plakanajām. . . Man šķiet, ka tajās pudelītēs lida kāda puspinte. Un tur bija kāds vēja gāzts koks, un tētis. . . Un ar viņu bija šis cilvēks, misters Dornbušs. Man bija viņa. . . Viņam bija laba laiva, un es gribēju iemantot viņa labvēlību, jo es gribēju to laivu lietot. Tai bija laba stūre, bet manējai stūres vispār nebija. Mēs irāmiem ar vecu dēļu palīdzību. Un, ja viņš ļāva man lietot savu laivu. . . Lūk, viņš prata metināt un bija uztaisījis tētim tos destilatorus. Tāpēc viņš. . . Viņi pārmeta kājas pāri šim kokam, un tētis iebāza roku aizmugures kabatā un izvilka no tās plakano viskija pudelīti, pastiepa to viņam un viņš iemalkoja, un atdeva atpakaļ tētim, un tas arī iemalkoja, un nolika to uz neliela atzara, kas bija izaudzis tajā koka pusē. Un misters Dornbušs to paņēma un teica: “Paņem, Billij.”

Es teicu: “Paldies, es nedzeru.”

⁹⁸ Viņš sacīja: “Branhams, un nedzer?” Gandrīz visi viņi mira ar zābakiem kājās. Un viņš sacīja: “Branhams, un nedzer?”

Es teicu: “Nē, ser.”

“Nē,” tēvs teica, “esmu izaudzinājis riktīgu memmesdēliņu.”

⁹⁹ Mans tēvs nosauca mani par memmesdēliņu! Es teicu: “Dod šurp to pudeli!” Un es izrāvu to korķi no kakliņa, apņēmiem to iedzert, bet, kad es sāku to celt: “Hu-u-u-u-u-š-š-š!” Es atdevu pudeli un jozu prom pāri laukam, cik ātri vien spēju, raudādams. Kaut kas man to neļāva izdarīt. Redzat? Es nevaru teikt, ka biju labs (es biju nolēmis to darīt), bet tas bija Dievs, žēlastība, aprbrinjamā žēlastība, kas sargāja mani no tādām lietām. Pats es taču gribēju to izdarīt, bet Viņš vienkārši neļāva man to izdarīt.

¹⁰⁰ Vēlāk, kad man bija aptuveni divdesmit divi gadi, es satiku citu meiteni, viņa bija ļoti jauka. Viņa bija tāda meitene, kas apmeklēja baznīcu, tie bija vācu luterāņi. Viņas uzvārds bija Brumbaha, B-r-u-m-b-a-h-a, tas ir cēlies no uzvārda Brumba. Viņa bija jauka meitene. Viņa nedzēra un nepipēja, arī—arī nedejoja, neko tādu, jauka meitene. Kādu laiciņu es ar viņu satikos, un es. . . Kādos divdesmit divos gados, es pelnīju pietiekami, lai beidzot varētu nopirkt vecu Fordu, un es. . . mēs devāmies kopīgos izbraukumos. Un tajā laikā nekur tuvumā nebija nevienas luterāņu baznīcas, viņi bija pārvākušies no Hovardas Parka.

¹⁰¹ Un tā, viņi bija. . . kāds kalpotājs, tas, kurš ordinēja mani Misionāru baptistu draudzē, doktors Rojs Deiviss. Māsa Epšova, tieši tas, kurš atsūtīja pie manis brāli Epšovu, tas ir, izstāstīja viņam par mani, doktors Rojs Deiviss. Un tā, viņš sludināja, un viņam bija Pirmā Baptistu draudze, vai arī. . . Es nedomāju, ka tā bija Pirmā baptistu draudze, bet drīzāk gan Mision-. . . tā saucās Misionāru baptistu draudze Džefersonvilā. Un tolaik viņš tur sludināja, un mēs pa vakariem gājām uz draudzi, lai. . . un gājām mājās. Un es nepievienojos draudzei, bet man vienkārši patika

iet kopā ar viņu. Jo mana galvenā doma bija “iet kopā ar viņu”, tur nu man ir jābūt godīgam.

¹⁰² Un tā, es gāju kopā ar viņu, un reiz es. . . Viņa bija no labas ģimenes. Un es sāku domāt: “Zini, zini, man nevajadzētu šķiest šīs meitenes laiku. Tas nav—nav nav pareizi, jo viņa ir jauka meitene, bet es esmu nabags un—un es. . .” Mana tēva veselība bija stipri iedragāta, un es—es. . . Es nekādi nevarēju nodrošināt dzīvi tādai meitenei, kura bija pieradusi pie skaistas mājas un paklājiem uz grīdas.

¹⁰³ Atceros, kā es pirmo reizi ieraudzīju paklāju, es nezināju, kas tas ir. Es apgāju tam gar malu. Man šķita, ka tā ir skaistākā lieta, ko esmu savā dzīvē redzējis. “Kā gan viņi ko tādu var likt uz grīdas?” Tas bija pirmais paklājs, ko es redzēju. Tas bija—tas bija viens no tiem. . . man šķiet, ka to sauca par “pito paklāju”. Iespējams, es kļūdos. Kaut kas līdzīgs “klūdziņām”, nu, kaut kas savīts kopā, un tad to liek uz grīdas. Jauki zaļš ar sarkanu un liela roze vidū, ziniet. Tā bija skaista lieta.

¹⁰⁴ Un es atceros, ka es—es nolēmu, ka, vai nu lūgšu viņu kļūt par manu sievu, vai arī atkāpšos, lai viņu apprec kāds labs vīrs, kāds, kurš viņai būtu labs un spētu pietiekami nopelnīt viņas vajadzībām, un būtu labs pret viņu. Es varētu būtu pret viņu labs, bet es—es—es pelnīju tikai divdesmit centus stundā. Tāpēc es nevarēju viņu kā nākas nodrošināt. Un es. . . Mums bija jā rūpējas par visu ģimeni, tēvs bija sabeidzis veselību, un man vajadzēja rūpēties par viņiem visiem, tāpēc tas man bija diezgan smags laiks.

¹⁰⁵ Un tā, es nodomāju: “Nu ko, vienīgais, kas man atliek, ir jāpasaka viņai, ka es—es. . . viņa. . . ka es—es vairs nenākšu, jo viņa man ir pārāk dārga, lai sabojātu viņas dzīvi un lai viņa ar mani izniekotu savu laiku.” Un vēl es domāju tā: “Ja kāds varētu viņu apprecēt un par viņu rūpēties, izveidot jauku ģimeni. Un varbūt, ja es nevarēju viņu apprecēt, tad es—es zināšu, ka viņa ir laimīga.”

¹⁰⁶ Un tad es domāju: “Bet es—es vienkārši—es vienkārši nespēju viņu atstāt!” Un es—es jutos briesmīgi. Un dienu pēc dienas es par to domāju. Taču es biju pārāk kautrīgs, lai lūgtu viņai kļūt par manu sievu. Katru vakaru es nolēmu: “Es viņai pavaicāšu.” Bet, kad es, ak, nu kā sauc to, nu to, it kā nervu drudzis būtu piemeties. . . ? Laikam jau jums visiem, brāļi, ir bijuši ar to tādi paši pārdzīvojumi. Tik tā ir patiešām divaina sajūta, mana seja kļūva karsta. Es—es nezināju. Es nespēju viņai pavaicāt.

¹⁰⁷ Man šķiet, jūs nevarat saprast, kā man tomēr izdevās apprecēties. Ziniet, ko? Es uzrakstīju viņai vēstuli, un viņai paprasīju. Un tāpēc viņa. . . Nu, tur nebija tikai “dārgā jaunkundze”, tur bija mazliet vairāk (jūs zināt) tā, kas attiecas uz mīlestību. Tā nebija vienkārši vienošanās, tas bija. . . Es—es rakstīju tik labi, cik vien pratu.

108 Un man bija nedaudz bail no viņas mātes. Viņas māte bija . . . viņa bija tāda skarba sievietē. Bet viņas tēvs bija maiga rakstura dānis, jauks vecais zēns. Viņš bija dzelzceļa biedrības organizators, dzelzceļnieks, tajos laikos viņš pelnīja kādus piecsimt dolārus mēnesī. Bet es pelnīju tikai divdesmit centus stundā, un taisijos precēt viņa meitu. Ak! Es zināju, ka tur nekas nevar iznākt. Un viņas māte bija ļoti. . . Nu, viņa ir jauka kundze. Un viņa—viņa bija tāda kā viena no sabiedrības augstāko aprindu dāmām, zīniet, ar manierēm, zīniet, un tāpēc jebkurā gadījumā tāds kā es viņai isti nebija vajadzīgs. Es biju vienkāršs, atklāts lauku puisis, bet viņa domāja, ka Houpai būtu labāk ar kādu augstākas klases puisi, un es—es—es domāju, ka viņai bija taisnība. Un tā. . . Bet toreiz es—es tā nedomāju.

109 Un tā, es gudroju: “Nu, es nezīnu, ko darīt. Es—es nevaru prasīt viņas tēvam, un es—es, protams, neprasišu to viņas mātei. Tā ka vispirms man ir jāpajautā viņai pašai.” Un tā es uzrakstīju vēstuli. Un no rīta pa ceļam uz darbu es to iemetu pastkastītē. Pasts. . . Trešdienas vakaros mēs gājām uz draudzi, bet tas bija pirmdienas rītā. Visu svētdienu es biju mēģinājis viņai pateikt, ka vēlos viņu precēt, bet es vienkārši nespēju sadūšoties.

110 Tāpēc es to iemetu pastkastītē. Bet todien darbā es pēkšņi iedomājos: “Un ja nu šo vēstuli atrod viņas māte?” Ak vai! Ja—ja tā nonāktu viņas rokās, tad man noteikti būtu beigas, jo es viņai neko daudz nenozīmēju. Nu, es vienkārši nervozi gaidīju.

111 Un, tajā trešdienas vakarā, kad es atnācu, ak, es nodomāju: “Kā gan es tagad tur ieiešu? Ja vēstule ir nokļuvusi viņas mātes rokās, tad viņa jau nu gan man sados, tāpēc es ceru, ka ir pie viņas pašas.” Es biju to adresējis “Houpai”. Tāds bija viņas vārds, Houpa. Un tā, es sacīju: “Es vienkārši uz tās uzrakstišu, ka tas ir Houpai.” Un tā. . . Un es nodomāju, ka varbūt tā nemaz nav nonākusi viņas rokās.

112 Un tā, es zināju, ka nav pareizi piestāt pie mājas un vienkārši uztaurēt, lai viņu izsauktu ārā. Nu, nē! Un, ja puisim nepietiek drosmes pieiet pie mājas, pieklauvēt pie durvīm un palūgt, lai pasauca meiteni, tad vispār nav ko viņam ar viņu satikties. Pilnīgi pareizi. Tas ir tik muļķīgi. Tas ir lēti.

113 Un tā, es apturēju savu veco Fordu, zīniet, es biju to visu nospodrinājis. Un es gāju un pieklauvēju pie durvīm. Apžēlīgi, durvis atvēra viņas mamma! Man aizrāvās elpa, es teicu: “Kā—kā—kā jums iet, Brumbahas kundze?” Jā.

114 Viņa sacīja: “Sveicināts, Viljam!”

Es nodomāju: “O-ho, ‘Viljam!’”

Un—un viņa sacīja: “Vai tu ienāksi?”

115 Es teicu: “Pateicos.” Es ienācu pa durvīm. Es teicu: “Vai Houpa jau gatava?”

116 Tieši tajā brīdī parādījās Houpa, priecīgi skriedama cauri visai mājai kā tāda sešpadsmitgadīga meitene. Un viņa sacīja: “Sveiks, Billij!”

117 Es teicu: “Sveika, Houpa!” Un es teicu: “Vai esi gatava iet uz draudzi?”

Viņa sacīja: “Vienu mirklīti.”

118 Es nodomāju: “Ak! Tātad viņa nav to dabūjusi. Viņa nav to dabūjusi. Labi, labi, labi. Un arī Houpa nav to saņēmusi, tā ka viss ir kārtībā, jo citādi viņa par to būtu man ieminējusies.” Es sajutos jau labāk.

119 Un pēc tam, kad jau bijām draudzē, es sāku gudrot: “Bet ja nu viņa tomēr to saņēma?” Saprotat? Un es nekā nedzirdēju no doktora Devisa sacītā. Es palūkojos uz Houpu un nodomāju: “Bet ja nu viņa pagaidām neko nesaka, bet istenībā noliks mani pie vietas, kad mēs no šejienes izešim, par to, ko es viņai prasīju?” Un es nekā nedzirdēju no brāļa Devisa sacītā. Un—un es atkal palūkojos uz viņu un domāju: “Ak, kā man negribētos viņu atstāt, bet . . . un es—es . . . viss, protams, atklāsies.”

120 Un tā, pēc dievkalpojuma mēs kopā sākām iet pa ielu mājup, un—un mēs gājām pie vecā Forda. Visu ceļu spoži spīdēja mēness, zini, es palūkojos uz viņu un viņa bija skaista. Es skatījos uz viņu un domāju: “Ak, kā gan es gribētu ar viņu apprecēties, bet laikam es nevarēšu.”

121 Un mēs pagājāmies vēl nedaudz, zini, un es atkal palūkojos uz viņu. Es teicu: “Kā—kā tu šovakar jūties?”

Viņa sacīja: “Ak, ļoti labi.”

122 Un es apturēju veco Fordu, mēs izkāpām, zini, gar malu, un nogriezāmies gar stūri, lai ietu uz viņas māju. Un es pavadīju viņu līdz pašām durvim. Es nodomāju: “Zini, laikam jau viņa nav saņēmusi to vēstuli, tāpēc būs labāk, ja arī es par to aizmirsīšu. Katrā ziņā man būs vēl viena svētīga nedēļa.” Un tā, es sāku justies tiri labi.

Viņa teica: “Billij?”

Es sacīju: “Jā.”

Viņa teica: “Es saņēmu tavu vēstuli.” Ak, vai!

Es sacīju: “Tu saņēmi?”

123 Viņa teica: “Mjā!” Nu, viņa turpināja iet, ne vārdiņa nepiebilstot.

124 Es nodomāju: “Sieviete, nu saki taču kaut ko! Aiztriec mani, vai arī pasaki, ko tu domā par to!” Un es sacīju: “Vai—vai tu to izlasīji?”

Viņa teica: “Mjā.”

125 Ak, jūs jau zināt, kā sieviete spēj tevi turēt neziņā. Ak, es—es to nedomāju tieši šādi, saprotiet. Saprotat? Taču jebkurā

gadījumā, ziniet, es—es nodomāju: “Kāpēc tu neko nesaki?” Saprotiet, un es turpināju iet. Es sacīju: “Vai tu izlasīji visu?”

Un viņa... [Pārtraukums magnetafona lentes ierakstā—Tulk.] “Mjā.”

¹²⁶ Mēs jau bijām gandrīz pie pašām durvīm, un es nodomāju: “Nu, lūdzu, nevilcinies līdz lievenim, citādi es nevarēšu no viņiem aizbēgt, nu, pasaki man tagad.” Un tā es turpināju gaidīt.

¹²⁷ Un viņa sacīja: “Billij, es ļoti gribētu to darīt.” Viņa sacīja: “Es tevi milu.” Lai Dievs svēti viņas dvēseli, viņa ir Godībā. Viņa sacīja: “Es tevi milu.” Teica: “Es domāju, ka mums vajadzētu to pateikt mūsu vecākiem... vecākiem. Vai tev tā nešķiet?”

¹²⁸ Un es teicu: “Dārgā, klausies, varbūt sāksim ar to, ka sadalīsim pienākumus uz pusēm.” Es sacīju: “Es pateikšu tavam tētim, ja tu pastāstīsi savai mātei.” Uzveļot viņai sliktāko daļu, iesākumam.

Viņa teica: “Labi, ja tu pirmais pateiksi manam tētim.”

Es teicu: “Labi, svētdienas vakarā es viņam izstāstīšu.”

¹²⁹ Un tā, pienāca svētdienas vakars, es atvedu viņu no draudzes uz mājām, un es... Viņa nenovērša no manis savu skatienu. Un es paskatījos un bija deviņi un trīsdesmit minūtes, laiks, kad es parasti gāju prom. Un tā Čārlijs sēdēja pie sava rakstāmgald, viņš rakstīja. Bet Brumbahas kundze sēdēja stūri un darija kaut ko līdzīgu tamborēšanai, ziniet, uz auduma, kas uzstiepts uz tādām nelielām stīpiņām. Es nezinu, kā tas pie jums saucas. Un tā, viņa tur darija kaut ko tādu. Houpa turpināja uz mani skatīties, viņa sarauca pieri, saprotiet, norādot uz savu tēvu. Un es... Ak, vai! Es nodomāju: “Un ja nu viņš pasaka ‘Nē’?” Tāpēc es pamazītēm sāku virzīties uz durvju pusi, es teicu: “Nu ko, es laikam iešu.”

¹³⁰ Un es devos uz durvīm, un—un arī viņa nāca kopā ar mani. Viņa vienmēr mani pavadīja līdz durvīm un novēlēja “labu nakti”. Un tā, es devos uz durvju pusi, un viņa sacīja: “Vai tad tu viņam neko neteiksi?”

¹³¹ Un es teicu: “Hm!” Es teicu: “Es ļoti cenšos, taču es—es—es nezinu, kā lai to izdara.”

¹³² Un viņa sacīja: “Es iešu atpakaļ, bet tu pasauc viņu ārā.” Tā viņa atgriezās istabā un atstāja mani stāvot.

Un es teicu: “Čārlij.”

Viņš pagriezās un teica: “Jā, Bil?”

Es teicu: “Vai es varu ar jums kādu mirkli aprunāties?”

¹³³ Viņš sacīja: “Protams.” Viņš piecēlās no rakstāmgalda. Brumbahas kundze paskatījās uz viņu, paskatījās uz Houpu un paskatījās uz mani.

Un es teicu: “Vai jūs neiznāktu uz lieveņa?”

Un viņš teica: “Labi, es iziešu.” Un tā viņš iznāca ārā uz lieveņa.

Es teicu: “Jauks vakars, vai ne?”

Un viņš teica: “Tiešām jauks.”

Es teicu: “Diezgan silts.”

“Jā, protams,” viņš palūkojās uz mani.

¹³⁴ Es teicu: “Es smagi nostrādājos,” es teicu, “ziniet, pat tulznas uz rokām esmu uzberzis.”

Viņš sacīja: “Tu vari viņu ņemt, Bil.” Ak, vai! “Tu vari viņu ņemt.”

¹³⁵ Es nodomāju: “Ak, tas jau ir labāk.” Es teicu: “Vai jūs to nopietni, Čārlij?” Viņš teica . . . Es teicu: “Paklausieties, Čārlij, es saprotu, ka viņa ir jūsu meita, un jums ir nauda.”

¹³⁶ Un viņš izstiepa roku un paņēma manējo. Viņš teica: “Bil, paklausies, nauda vēl nav viss cilvēka dzīvē.” Viņš sacīja . . .

¹³⁷ Es teicu: “Čārlij, es—es pelnu tikai divdesmit centus stundā, bet es mīlu viņu, un viņa mīl mani. Un es jums apsolu, Čārlij, ka strādāšu tā, līdz šis . . . notrisies šis tulznas uz manām rokām, lai nodrošinātu viņas dzīvi. Es būšu viņai tik uzticīgs, cik vien spēšu.”

¹³⁸ Viņš sacīja: “Es tam ticu, Bil.” Viņš teica: “Paklausies, Bil, es tev gribu ko sacīt.” Teica: “Tu zini, laime, tas, ka ir nauda, vēl nenozīmē būt laimīgam.” Teica: “Vienkārši esi pret viņu labs. Un es zinu, ka tu būsi.”

Es teicu: “Es jums pateicos, Čārlij. Protams, ka būšu.”

¹³⁹ Pēc tam bija viņas kārtā izstāstīt mammai. Es nezinu, kā viņai tas izdevās, taču mēs apprecējāmies.

¹⁴⁰ Un tā, kad mēs apprecējāmies, mums nebija nekā, nekādu saimniecības lietu. Man šķiet, ka mums bija kādi divi vai trīs dolāri. Un tā mēs noirējām māju, tas mums izmaksāja četrus dolārus mēnesī. Tai bija divas vecas istabiņas. Un kāds mums iedeva vecu saliekamo gultu. Interesanti, vai kāds no jums ir redzējis šādas vecas saliekamās gultas? Tādu mums iedeva. Un es devos uz “Sears and Roebucks” un nopirku nelielu galdiņu ar četriem krēsliem, un tas—tas nebija krāsots, ziniet, un mēs tos nopirkām uz nomaksu. Un pēc tam es aizgāju pie Vēbera kunga, krāmu uzpircēja, un nopirku plīti ēdiena gatavošanai. Par to es samaksāju septiņdesmit piecus centus, un mazliet pāri dolāram par plīts riņķiem. Mums radās neliela mājas rocība. Es atceros, kā uzzīmēju uz krēsliem āboliņa lapas, kad tos krāsoju. Un, ak, tomēr mēs bijām laimīgi. Mēs bijām kopā, un tas bija viss, kas mums bija vajadzīgs. Un Dievs, caur Viņa žēlastību un Viņa labestību mēs bijām vislaimīgākais pāris zemes virsū.

141 Es atklāju, ka laime nav atkarīga no tā, cik daudz pasaules lietu tev pieder, bet gan no tā, cik apmierināts tu esi ar to daļu, kas tev ir atvēlēta.

142 Un pēc kāda laiciņa Dievs nonāca un svētīja mūsu namu, mums uzradās puisītis. Viņš tika nosaukts par Billiju Polu, šobrīd viņš ir šeit sapulcē. Un nedaudz vēlāk, pēc kādiem vienpadsmit mēnešiem, Viņš atkal mūs svētīja ar mazu meitenīti, kuru nosaucām par Šaronu Rozi, tas bija ņemts no vārda “Roze no Šaronas”.

143 Un es atceros, kā reiz es biju ietaupījis nedaudz naudas un gatavojos doties nelielā atvaļinājumā, aizbraukt uz vienu vietu, uz Po Po ezeru pamakškerēt. Un atpakaļceļā. . .

144 Un tajā laikā. . . es izlaižu par manu atgriešanos. Es jau biju atgriezies. Un doktors Rojs Deviss bija mani ordinējis Misionāru Baptistu draudzē, un es biju kļuvis par kalpotāju, un man bija dievnams, kurā es joprojām sludinu, Džefersonvilā. Es biju gans šajā mazajā draudzītē. Un es. . .

145 Bez naudas, es biju draudzes gans septiņpadsmit gadus un nekad neņēmu ne centa. Es neticēju ņem-. . . Tur nebija pat šķiviša ziedojumiem. Bija tikai neliela kastīte zāles galā desmitajai tiesai no nopelnītā darbā vai kur citur, tai bija maziņš uzraksts: “To, ko jūs izdarijāt vienam no Maniem mazākajiem, to jūs izdarijāt Man”. Un, lūk, kā tika maksāts par draudzes namu. Mums bija paņemts aizņēmums uz desmit gadiem, bet tas tika nomaksāts pirms vēl beidzās otrais gads. Un es nekad nevācu nekādus ziedojumus.

146 Un tā tad man bija, ak, pāris dolāri, kurus es biju ietaupījis savam atvaļinājumam. Arī viņa strādāja, viņa strādāja “Smalko Kreklu Fabrikā”. Miļā, dārgā meitenīte. Šodien viņas kapu droši vien klāj sniegs, taču viņa joprojām ir manā sirdī. Un es atceros, cik smagi viņa strādāja, palīdzot man, lai pietiktu naudas braucienam uz šo ezeru makškerēt.

147 Un, kad es biju atpakaļceļā no ezera, es pēkšņi ievēroju, braucot cauri Mišavakai un Sautbendai Indiānā, es sāku ievērot mašīnas, kurām aizmugurē bija uzraksti, kas teica “Tikai Jēzus”. Un es nodomāju: “Tas izklausās divaini, ‘Tikai Jēzus.’” Un es sāku ievērot šos uzrakstus. Un tie bija visur, sākot no velosipēdiem, Fordiem, Kadiljakiem un visur kur, “Tikai Jēzus”. Un es sekoju dažiem no tiem, un viņi piebrauca pie kādas ļoti lielas baznīcas. Un es noskaidroju, ka tie bija pentakosti.

148 Es biju dzirdējis par pentakostiem, ka tas ir “sektantu bars, kas vārtās pa grīdu, un pa muti tek putas”, un visu pārējo, ko man bija stāstījuši. Tāpēc es nevēlējos neko kopēju ar to.

149 Un tā, es dzirdēju, kā viņi tur iekšā uzvedas, un nodomāju: “Domāju, ka es tur tikai ieiešu.” Es apturēju savu veco Fordu un gāju iekšā, un izdzirdēju tādu dziedāšanu, kādu jūs nekad mūžā neesat dzirdējuši! Un es uzzināju, ka tur bija divas lielas

draudzes, no kurām viena saucās P.A. no J.C. un bet P.A. no W, daudzi no jums varbūt atceras šīs vecās organi... Es domāju, ka tās ir apvienojušās, tagad tiek sauktas, saucas par Apvienoto Vasarsvētku draudzi. Nu ko, es noklausījos dažus no viņu mācītājiem. Un viņi tur stāvēja, ak, viņi mācīja par Jēzu, par to, cik Viņš bija varens un cik tas viss bija vareni, un par "kristību ar Svēto Garu". Es nodomāju: "Par ko viņi tur runā?"

¹⁵⁰ Un pēc neilga laiciņa kāds pielēca kājās un sāka runāt mēlēs. Nu, es savu mūžu nekā tamlīdzīga nebiju dzirdējis. Un tur uzradās kaut kāda sieviete, kas skrēja, cik ātri vien spēja. Pēc tam viņi visi pielēca kājās un sāka skraidīt. Un es nodomāju: "Nu, brālīt, viņi nemaz nemāk uzvesties kā baznīcā pienākas!" Klieudz un skaļi gavilē, un šitā uzvedas, un es nodomāju: "Ir nu gan bars!" Bet, zīniet, tajā kaut kas bija, jo ilgāk es tur sēdēju, jo vairāk man tas viss patika. Šķita, ka tajā bija kaut kas patiešām labs. Un es sāku viņus vērot. Un tas turpinājās. Es nodomāju: "Es pacietīšu viņus vēl mazliet, jo es... es esmu pie durvim. Ja nu sāksies kaut kas riskants, tad es mūku pa durvim ārā. Es zinu, kur stāv mana mašīna, tieši aiz stūra."

¹⁵¹ Un es sāku ieklausīties dažos šajos sludinātājos, tie bija izglītoti cilvēki un studenti. Nu ko, es nodomāju: "Tas ir labi."

Un tā pienāca vakariņu laiks, un tika paziņots: "Lai visi nāk vakariņās."

¹⁵² Bet es nodomāju: "Vienu mirklīti. Man ir viens dolārs un septiņdesmit pieci centi, lai tiktu uz mājām, un es..." Tā bija visa mana nauda benzīnam. Tieši tik daudz, lai tiktu mājās. Un man bija mans vecais Fords, tas bija diezgan labs vecais Fords. Ne jau kaut kāds aizvēsturiskais, bet tāds pats kā tas ārā, tikai stipri nolietots. Un tas... Patiesībā es uzskatīju, ka šis Fords spēj braukt trīsdesmit jūdžu stundā, taču, protams, tās bija piecpadsmit *šajā* virzienā un piecpadsmit, lūk, *šajā*. Redziet, ja saskaita kopā, tad iznāk trīsdesmit. Un tā, tas... Es nodomāju: "Labi, šovakar es laikam pabraukšu kaut kur nostāk un pēc tam..." Es biju palicis uz vakara dievkalpojumu.

¹⁵³ Un, ak, viņš sacīja: "Visi sludinātāji, neatkarīgi no konfesijas, pienāciet pie platformas." Nu, tur augšā uzkāpa kādi divi simti, es arī iznācu. Un tā viņš teica: "Lūk, mums nav tik daudz laika, lai jūs visi sludinātu." Viņš sacīja: "Vienkārši ejiet un katrs pasakiet, kas jūs esat un no kurienes ieradāties."

¹⁵⁴ Nu, pienāca mana kāрта, un es sacīju: "Viljams Branhams, baptists. Džefersonvila, Indiāna." Es aizgāju.

¹⁵⁵ Es dzirdēju, kā visi pārējie nosauca sevi: "Pentakosts, pentakosts, pentakosts, P.A. no W, P.A.J.C., P.A.W., P..."

¹⁵⁶ Es pagāju malā. Es nodomāju: "Nu ko, šķiet, ka es šeit esmu tas neglītāis pilēns." Tā es apsēdos, gaidīju.

157 Un todien viņiem tur bija brīnišķīgi gados jauni sludinātāji, un viņi sludināja ļoti iespaidīgi. Un pēc tam viņi teica: “Šovakar vēstījumam sacis tas. . .” Man šķiet, ka viņi nosauca viņu par “vecāju”. Un viņu kalpotāji tika saukti par “vecajiem”, nevis par “godājamajiem”. Viņi atveda kādu vecu melnādaino, kuram mugurā bija viena no šīm vecmodīgajām sludinātāju žaketēm. Es šaubos, vai jūs esat tādu redzējuši. Mugurpusē garš kā baloža aste, ziniet, ar velveta krādziņu, bet viņa pliko galvu apņēma tikai šaura balto matu stripiņa. Nabaga večuks, viņš iznāca priekšā, lūk, *šādi*, ziniet. Un viņš tur nostājās un tad viņš pagriezās. Un visi iepriekšējie sludinātāji bija sludinājuši par Jēzu un par vareno. . . par to, cik Viņš bija varens, un tamlīdzīgi, bet šis večuks paņēma tēmu no Ījaba grāmatas. “Kur tu biji tolaik, kad Es veidoju šīs zemes pamatus, vai kad kopā dziedāja rīta zvaigznes un Dieva dēli skaļi sauca no prieka?”

158 Un nabaga vecais zēns, es nodomāju: “Kāpēc viņi neaicina sludināt kādu no šiem jaunajiem puīšiem?” Lielā. . . tā vieta bija stāvgrūdām pārbazta. Un es nodomāju: “Kāpēc viņi tā nedara?”

159 Un tad šis vecais virs, tā vietā, lai sludinātu par to, kas notiek šeit uz zemes, viņš sāka sludināt par to, kas notika Debesīs, visu laiku par to. Nu, viņš parādīja Viņu laika sākumā—sākumā iesākumā un parādīja Viņu atkal Otrajā Atnākšanā lejup pa varavīksnes horizontāli. Nu, tādu sludināšanu es vēl nekad mūžā nebiju dzirdējis! Un apmēram tajā brīdī viņam pieskārs Gars, viņš sāka lēkāt, lūk, *šitiek* augstu, sizdams kopā papēžus, iztaisnojā savus plecus un uz kāju pirkstgaliem nolida no platformas, sakot: “Tur ir pārāk maz vietas, lai es varētu sludināt.” Bet viņam tur bija vairāk vietas nekā man šeit.

160 Es nodomāju: “Ja jau Tas liek tā uzvesties večukam, kas notiks tad, ja Tas nonāks pār mani?” Es—es aizdomājos: “Varbūt arī man Tas ir vajadzīgs?” Nu, kad viņš iznāca priekšā, man šī vecā zēna bija žēl. Bet, kad viņš gāja prom, man bija žēl sevis. Un es noskatījos, kā viņš no turienes aiziet.

161 Kad tajā vakarā es izgāju ārā, es domāju: “Nu, rit no rīta es vairs netaisos nevienam stāstīt, no kurienes un kas es esmu.” Un tā, es aizgāju un tovakar izgludināju savas bikses. Es paņēmu. . . aizbraucu pārgulēt kukurūzas laukā, pa ceļam iegriezos un nopirku dažas sakaltušas bulciņas. Jūs. . . Es nopirku veselu kaudzi par pieciem centiem. Tur bija arī ūdens krāns, un es paņēmu ūdeni. Es zināju, ka vēl kādu laiciņu te aizkavēšos, tāpēc es paņēmu ūdeni un padzēros, un devos apēst savas bulciņas. Un tad es atgriezies un izdzēru vēl vienu malķu ūdens. Aizbraucu uz kukurūzas lauku, paņēmu divus sēdekļus un ieliku starp tiem savas lētās bikses, lai tās saspiestu.

162 Un tonakt, es lūdzu Dievu gandrīz visu nakti. Es sacīju: “Kungs, kas tas ir, kur es esmu nokļuvis? Es nekad mūžā vēl

neesmu redzējis tik reliģiskus cilvēkus.” Un es teicu: “Palidzi man saprast, ko tas viss nozīmē.”

¹⁶³ Un nākamajā rītā es biju tur. Mūs aicināja uz brokastīm. Es, protams, negāju kopā ar viņiem ēst, jo man nebija nekā, ko ielikt ziedojumu traukā. Un es vienkārši aizgāju prom. Un nākošajā rītā, kad es iegāju, nu, (es biju apēdis dažas savas bulciņas) un es apsēdos. Un viņi runāja caur mikrofonu. Bet es nekad agrāk mikrofonu nebiju redzējis, un man no tās lietas bija bail. Tā ka viņi . . . un tas bija iekārts aukliņā, un tas karājās. Kā viens no tiem iekarināmajiem mikrofoniem. Un viņi sacīja: “Vakar vakarā šeit uz platformas bija kāds jauns sludinātājs, kāds baptists.”

Es nodomāju: “Vai, vai, tūliņ mani kārtīgi ņems priekšā.”

¹⁶⁴ Un viņš teica: “Viņš bija visjaunākais sludinātājs uz platformas. Viņa vārds bija Branhams. Vai kāds zina, kur viņš atrodas? Pasakiet viņam, lai nāk priekšā, mēs gribam, lai viņš runā rīta vēstījumu.”

¹⁶⁵ Ak, vai! Man mugurā bija t-krekliņš un svitrainas bikses, ziniet. Bet mēs, baptisti, uzskatījām, ka, ejot pie kanceles, tev ir jābūt uzvalkā, saprotiet. Tāpēc . . . Un es—es ļoti klusiņām sēdēju. Un tajā laikā . . . Viņi to noturēja Ziemeļos, jo (šo savu starptautisko sapulci), ja tā būtu Dienvidos, melnādainie tajā nevarētu piedalīties. Viņu vidū bija cilvēki no dažādām rasēm, bet es biju dienvidnieks, es toreiz vēl biju ar cietināto apkaklīti, ziniet, domāju, ka esmu mazlietiņ labāks par dažu labu citu. Un torīt tā sanāca, ka man blakus sēdēja kāds melnādainis vīrs. Un tā, es apsēdos un palūkojos uz viņu. Es nodomāju: “Nu ko, viņš ir brālis.”

¹⁶⁶ Un viņš sacīja: “Vai kāds zina, kur ir Viljams Branhams?” Es dziļi iespiedos savā krēslā, lūk, *šādi*. Un viņš teica, paziņoja to vēlreiz, teica: “Varbūt kāds tur ārpusē” (viņš pievilka mikrofonu) “zina, kur atrast Viljamu Branhamu? Pasakiet viņam, ka mēs vēlamies, lai viņš iznāk uz platformas un sludina rīta vēstījumu. Viņš ir baptistu sludinātājs no dienvidu Indīānas.”

¹⁶⁷ Es tikai ļoti klusiņām sēdēju un ierāvos krēslā. Tā vai citādi, te mani neviens nepazīna. Tas melnādainais brālis paskatījās uz mani un teica: “Vai tu nezini, kur viņš ir?”

¹⁶⁸ Es aizdomājos. Vai nu man—man ir jāsamelo vai arī jādara kas cits. Un tā, es sacīju: “Noliecies šurp.”

Viņš teica: “Jā, ser?”

Es teicu: “Es gribu tev ko pateikt.” Es teicu: “Tas—tas esmu es.”

Viņš teica: “Nu, tad ej uz turieni.”

¹⁶⁹ un es teicu: “Nē, es nevaru. Redzi,” es sacīju, “es esmu šitādās stripainās biksēs un šajā t-krekliņā.” Es teicu: “Es taču nevaru tās iet.”

170 Viņš sacīja: “Tiem cilvēkiem nav svarīgi, kā tu esi apģērbts. Ej vien uz turieni.”

Es teicu: “Nē, nē.” Es teicu: “Tikai klusē un neko nesaki.”

171 Un pēc briža viņi atgriezās pie mikrofona, sakot: “Vai kāds zina, kur ir Viljams Branhams?”

172 Tas vīrs sacīja: “Viņš ir šeit! Viņš ir šeit! Viņš ir šeit!” Ak, vai! Un es tur uzkāpu savā t-krekliņā, saprotiet. Un tur es . . .

173 Viņš teica: “Nāciet šurpu, kāpiet augšā, mister Branham, mēs gribam, lai jūs šorīt mums runājat vēstījumū.” Ak vai. visu to sludinātāju priekšā, ak, visu to cilvēku priekšā! Un es tā neveikli vilkos, ziniet. Seja man sarkana, ausis man svilst. Un es tur uzvilkos, strīpainās biksēs un t-krekliņā, sludinātājs, baptistu sludinātājs iet pie mikrofona, ziniet, es tādu vēl nebiju redzējis, saprotiet.

174 Un es nostājos tur un teicu: “Nu ko, es—es—es par to nekā nezīnu.” Es biju neziņā, patiešām nervozs, saprotiet. Un—un es atšķiru apmēram no Lūkas 16. nodaļas un es nodomāju: “Nu ko, tagad. . .” Un es—es sāku runāt par tēmu: “Un ellē viņš pacēla savas acis un raudāja.” Un man bija . . . Un tā es—es sāku sludināt, ziniet, un sludinot sajutos jau nedaudz labāk. Un es teicu: “Bagātais vīrs bija ellē, un viņš raudāja.” Šādi trīs vārdiņi, līdzīgi kā daudzos manos sprediķos, kā “Vai tu Tam tici” un “Runā uz to Klinti”, jūs esat dzirdējuši, kā es to sludinā. Un man bija: “Un tad viņš raudāja.” Un es teicu: “Tur nebija bērnu, protams, ellē viņu nav. Tad viņš raudāja.” Es teicu: “Tur nebija puķu. Tad viņš raudāja. Tur nebija Dieva. Tad viņš raudāja. Tur nebija Kristus. Tad viņš raudāja.” Tad raudāju es pats. Kaut kas mani pārņēma. Ak! Ak vai! Pēc tam, es nezīnu, kas notika. Kad es daudz maz atjēdzos, es jau stāvēju ārpusē. Šie cilvēki kļiedza un skaļi gaviļēja, un raudāja, es arī, tas bija ārkārtīgs laiks.

175 Kad es izgāju ārā, pie manis pienāca kāds puisis milzīgā teksasiešu cepurē un lielos zābakos, pienāca, teica: “Es esmu *tāds un tāds* vecajs.” Sludinātājs, kovboja zābakos, kovboja drēbēs.

Es nodomāju: “Nu, tad jau manas svitrainās bikses nemaz nav tik sliktas.”

176 Teica: “Es gribu, lai tu atbrauc pie manis uz Teksasu un noturi atmodas sapulces.”

177 “Hm, ļaujiet man to pierakstīt, mister.” Un es to visu šādi pierakstīju.

178 Lūk, pienāca puisis vienās no tajām, tādās kā kā golfa biksēs, kādās mēdza spēlēt golfu, ziniet, viņam bija šīs platās bikses. Viņš sacīja: “Es esmu *tāds un tāds* vecajs no Maiami. Es vēlētos. . .”

179 “Ak, varbūt apģērbam nemaz nav tik liela nozīme.” Es vēroju to un nodomāju: “Viss kārtībā.”

¹⁸⁰ Un tā, es biju ar to visu pārpildīts un braucu mājās. Sieva mani sagaidīja, viņa teica: “Kāpēc tu pilnīgi staro no laimes, Billij?”

¹⁸¹ Es sacīju: “Ak, es satiku labākos no labākajiem. Ak, kaut ko tik labu tu vēl neesi redzējusi. Šie ļaudis nekaunas par savu reliģiju.” Un, ak, es viņai visu par to izstāstīju. Un es teicu: “Paskaties, dārgā, vesels ielūgumu saraksts. Tie tik ir cilvēki!”

Viņa sacīja: “Bet vai tie nav tiek sektanti?”

¹⁸² Es teicu: “Es nezinu, kāda veida sektanti viņi ir, bet viņiem ir kaut kas tāds, kas man ir vajadzīgs.” Redzat? Es teicu: “Par—par to es esmu pilnīgi drošs.” Es teicu: “Es redzēju, kā vecs vīrs, deviņdesmit gadus vecs, atkal kļuva jauns.” Teicu: “Nekad mūžā nebiju dzirdējis tādu sludināšanu. Nu, es nekad neesmu redzējis, ka tā sludinātu kāds baptists.” Es sacīju: “Viņi sludina, kamēr paliek bez elpas, tad krit uz grīdas ceļos, atkal lec kājās, atvelk elpu. Viņu sprediķošanu var dzirdēt jau divu kvartālu attālumā.” Un es sacīju: “Es—es neko līdzīgu savā mūžā nebiju dzirdējis.” Un es teicu: “Viņi runā nesaprotamā valodā, bet kāds cits izstāsta, par ko tie runāja. Nekad mūžā nebiju ko tādu dzirdējis!” Es sacīju: “Vai tu brauksi man līdzi?”

¹⁸³ Viņa sacīja: “Mīļais, kad es apprecējos ar tevi, es būšu tev blakus, līdz nāve mūs šķirs.” Viņa teica: “Es braukšu.” Viņa teica: “Bet izstāstīsim to mūsu radiem.”

¹⁸⁴ Un es sacīju: “Nu, tu pasaki savai mammai, bet es pateikšu savējai.” Un tā mēs. . . Es aizgāju un izstāstīju mammai.

¹⁸⁵ Mamma sacīja: “Nu ko, protams, Billij. Lai kāds arī nebūtu Kunga aicinājums tev, ej un dari to.”

¹⁸⁶ Bet Brumbahas kundze paprasīja man atnākt pie viņas. Es atnācu. Viņa jautāja: “Kas tas ir, par ko tu tur runā?”

¹⁸⁷ Un es teicu: “Ak, Brumbahas kundze,” es teicu, “jūs nekad neesat redzējusi tādus cilvēkus.”

Viņa sacīja: “Nomierinies! Nomierinies!”

Es teicu: “Jā, kundze.” Es teicu: “Piedodiet.”

Un viņa sacīja: “Vai tu zini, ka viņi ir sektantu bars?”

¹⁸⁸ Es teicu: “Nē, kundze, es to nezināju.” Es teicu: “Viņi—viņi pavisam noteikti ir jauki cilvēki.”

¹⁸⁹ Viņa sacīja: “Kas tā par domu! Vai tu domā, ka varēsi ievilkēt manu meitu visās tajās muļķībās!” Teica: “Smieklīgi! Tas nav nekas cits kā salašņas, ko ir izmetušas citas draudzes.” Viņa sacīja: “Patiesi! Tā tu manu meitu neaizvedisi.”

¹⁹⁰ Un es teicu: “Bet, saprotiet, Brumbahas kundze, dziļi sirdī es jūtu, ka Kungs grib, lai es ietu kopā ar šiem ļaudīm.”

¹⁹¹ Viņa sacīja: “Ej atpakaļ uz savu draudzi un esi tur, līdz viņi tev piešķirs mācītāja māju, un uzvedies kā kaut cik saprātīgs vīrs.” Sacīja: “Tu nevedisi manu meitu uz turieni.”

Es teicu: “Jā, kundze.” Es pagriezos un izgāju ārā.

¹⁹² Houpa sāka raudāt. Viņa iznāca ārā un sacīja: “Billij, nav svarīgi, ko saka mamma, es palikšu ar tevi.” Lai svētīta ir viņas sirds!

Un es teicu: “Ak, ir jau labi, miļā.”

¹⁹³ Un es vienkārši ar to samierinājos. Viņa neatļāva savai meitai iet kopā ar tādiem cilvēkiem, jo “viņi bija ne vairāk kā salašņas”. Un tā, es visu atstāju, kā bija. Un tā bija sliktākā kļūda, ko esmu pieļāvis manā dzīvē, viena no sliktākajām.

¹⁹⁴ Nedaudz vēlāk, pēc dažiem gadiem, mums uzradās bērni. Un reiz mēs bijām. . . 1937. gadā izcēlās plūdi. Sākās plūdi. Un mūsu. . . Tajā laikā es patrulēju un dariju visu iespējamo, lai glābtu cilvēkus no šiem plūdiem, kas nesa prom veselas mājas. Un mana sieva saslima, viņai bija ļoti, ļoti stiprs plaušu karsonis. Un viņi aizveda viņu. . . Mēs nevarējām aizvest viņu uz slimnīcu, jo tā bija pārpildīta, tāpēc mēs viņu aizvedām uz pašvaldības ēku, kur viņiem bija kāda istaba. Un tad mani atkal izsauca. Es visu mūžu biju dzīvojis pie upes un mācēju labi braukt ar laivu, un es centos atrast cilvēkus, izglābt viņus no plūdiem. Un tad es. . . viena. . .

¹⁹⁵ Viņi mani pasauca un teica: “Tur uz Kastaņu ielas ir viena māja, kas teju, teju sabruks. Tur ir māte ar vairākiem bērniem,” teica, “kā tev šķiet, varbūt tava motorlaiva var tikt līdz viņiem.”

Es teicu: “Labi, es darišu visu, ko spēšu.”

¹⁹⁶ Un es traucos cauri tiem viļņiem. Bija pārrauts aizsprosts, un, ak, vai. . . tas pilsētu vienkārši aizskaloja. Es spiedu laukā no motora visu, ko varēju, un beidzot tiku cauri visām ieliņām un pārējām. Un es nokļuvu tuvu vecajam dambim, caur to gāzās ūdens. Es izdzirdēju kādu kliezdam, un ieraudzīju uz verandas jumta stāvam šo māti. Bet visur, lūk, šādi, skalojās šie lielle viļņi. Nu, es braucu uz priekšu, lūk, *šādi*, cik vien tālu varēju, tad šķērsoju straumi un tiku tajā pusē. Es pēdējā brīdī apturēju laivu, paspēdams to piesiet pie durvju pilāra, pie staba, pie durvju staba jeb verandas staba. Es ieskrēju iekšā, sagrābu māti un divus vai trīs bērnus un iesēdināju laivā. Un es atseju laivu un vedu viņu uz. . . atpakaļ. Laidos no turienes lejup un nogādāju viņus krastā, nobraucu kādu pusotru jūdzi cauri pilsētai, lai viņu atvestu krastā. Un, kad mēs tur nokļuvām, viņa bija zaudējusi samaņu. Un viņa sāka. . . viņa kiedza: “Mans mazulis! Mans mazulis!”

¹⁹⁷ Nu, es nodomāju, ka viņai tur mājās ir palicis mazulis. Ak, vai! Un, kamēr viņi rūpējās par sievieti, es devos atpakaļ. Un vēlāk es sapratu, ka tas bija. . . ka droši vien viņa gribēja uzzināt, kur ir viņas bērns turpat uz vietas. Tur bija mazs puisēns, apmēram trīs gadu vecs, bet es nodomāju, ka viņa runā par kādu jaundzimušo vai ko tādu.

198 Un tā es devos atpakaļ un atkal tiku līdz tai vietai. Un es piesēju laivu un tiku iekšā, taču nevarēju atrast nevienu mazuli, bet tikmēr veranda sašķiebās un māja sāka brukt. Es ātri izskrēju laukā un pieķeros pie kaut kādas atlūzas, kas bija piesieta pie manas laivas, tiku laivā un pievilku to koka gabalu, un atsēju to.

199 Kad tiku ar to galā, mana laiva jau atradās lielās upes straumē. Bija apmēram pusdivpadsmit nakti, un lietus mijās ar sniegu. Es sagrābu startera auklu un parāvu, mēģinādams iedarbināt laivas motoru, taču tas nedarbojās, un es mēģināju vēl, taču tas nedarbojās, un es mēģināju atkal. Straume nesa laivu arvien tālāk, ūdenskritums vairs nebija tālu. Es centos no visa spēka un nodomāju: “Ak vai, tas—tas ir mans gals! Te nu tas ir!” Un es centos, kā vien pratu. Un es teicu: “Kungs, lūdzu, neļauj man nomirt šādā nāvē,” un es rāvu, un es rāvu.

200 Un pēkšņi man atausa atmiņā: “Un kā tad ar to salašņu baru, pie kuriem tu neaizbrauci?” Redzat? Aha-a.

201 Es atkal uzliku savu roku uz laivas malas un teicu: “Dievs, apžēlojies par mani. Neļauj man šādi atstāt manu sievu un mazulīti, viņas taču tur guļ slimas! Lūdzu!” Es turpināju raustīt un raustīt, taču tas nedarbojās. Es jau varēju saklausīt, kā tur zemāk rēc ūdenskritums, jo es. . . Vēl pāris minūtes un, ak, tās būtu beigas. Un es sacīju: “Kungs, ja tu man piedosi, tad es Tev apsolu, ka es izdarišu jebko.” Nometos uz ceļiem tajā laivā, slapjš sniegs triecās man sejā. Es teicu: “Es izdarišu visu, ko vien Tu no manis prasīsi.” Un es atkal parāvu, un motors sāka strādāt. Es uzgriezu pilnu gāzi un visbeidzot tiku krastā.

202 Un es atgriezios, lai meklētu kravas mašīnu, patruļnieku kravas mašīnu. Un es domāju par. . . Daži tur runāja: “Paklau, pašvaldības ēku tikko kā aiznesa straume.” Bet tur bija mana sieva ar mazu bērniņu, ar abiem bērniņiem.

203 Cik ātri vien spēju, es metos uz pašvaldības ēku, bet tai vietā ūdens viscaur bija sasniedzis kādu piecpadsmit pēdu dziļumu. Un tur bija kāds majors, un es teicu: “Major, kas notika ar hospitāli?”

Teica: “Nu, neraizējies. Vai tur bija kāds tavējais?”

Es sacīju: “Jā, slima sieva un divi mazuli.”

204 Viņš teica: “Viņi visi tika ārā.” Teica: “Viņi ir kravas mašīnā un dodas Čarlztaunas virzienā.”

205 Es skrēju un sēdos savā laivā. . . tas ir, sēdos savā mašīnā, laivu ieliku tai aizmugurē un steidzos turp. . . Un upes pietekas jau bija pārplūdušas kādu divarpus vai trīs jūdžu platumā. Un visu nakti es mēģināju. . . Dzirdēju dažus runājam: “Šī mašīna, kravas mašīna. . . tur uz tilta tie furgoni tika ierauti straumē.”

206 Nu, tā sanāca, ka es paliku nogriezts no ār pasaules uz nelielas salas, un atrados tur trīs dienas. Man bija daudz laika,

lai visu labi pārdomātu, vai Tie bija salašņas vai nē. Es nevarēju nomierināties: “Kur ir mana sieva?”

²⁰⁷ Visbeidzot, kad es viņu atradu, pāris dienas pēc tam, kad biju ticis prom un ticis viņā pusē, viņa bija Indiānas štatā, Kolumbusā, baptistu auditorijā, kur viņi bija uztaisījuši tādu kā . . . kā hospitāli, slimnieku istabas ar saliekamajām gultām no pašvaldības. Cik vien ātri spēdams, es skrēju pie viņas, viņu meklēdams, bļaudams: “Houpa! Houpa! Houpa!” Un es paskatijos, un, lūk, tur viņa gulēja šajā gultā, viņai bija tuberkuloze.

Viņa pacēla savu kaulaino rociņu un viņa teica: “Billij.”

Es piesteidzos pie viņas un sacīju: “Houpa, miļā.”

Viņa teica: “Es laikam izskatos šausmīgi, vai ne?”

Es teicu: “Nē, miļā, tu izskaties labi.”

²⁰⁸ Apmēram sešus mēnešus mēs visiem spēkiem centāmies glābt viņas dzīvību, taču viņai kļuva arvien sliktāk un sliktāk.

²⁰⁹ Reiz es patrolēju, es biju ieslēdzis savu radio, un man šķita, ka es izdzirdēju, kā tika pateikts, tas bija aicinājums radio, sacīja: “Viljamam Branhamam, nekavējoties brauciet uz slimnicu, sieva mirst.” Es traucos uz hospitāli, cik ātri vien var, ieslēdzu sarkano bākuguni un sirēnu un traucos uz priekšu. Un tad es—es piebraucu pie slimnīcas, apturēju mašīnu, skrēju iekšā. Iedams cauri slimnīcai, es ieraudzīju savu veco draugu, ar kuru mēs mēdzām maksšķerēt, skraidījām kopā vēl kā puikas, Semu Ederu.

²¹⁰ Ārsts Sems Eders, viņš ir tas, par kuru nesen tika parādīta tā vizija, un viņam tika pateikts par kliniku. Un viņš teica, ka, ja kāds apšauba šo viziju, tad lai pazvana viņam, viņš sarunu apmaksās, ja kāds grib zināt, vai tā bija taisnība vai nē.

²¹¹ Un, lūk, viņš tur iznāca, un viņam rokā bija viņa cepure. Viņš paskatījās uz mani un sāka raudāt. Un es pieskrēju pie viņa un viņu apkampu. Viņš apskāva mani un sacīja: “Billij, viņa aiziet.” Viņš teica: “Man ļoti žēl. Esmu izdarījis visu, ko varēju, es sameklēju speciālistus un visu iespējamo.”

Es sacīju: “Nē, Sem, protams, viņa neaizies!”

Viņš teica: “Nē, viņa aiziet.” Viņš teica; “Neej tur iekšā, Bil.”

Bet es teicu: “Sem, man vajag tur ieiet.”

Un viņš sacīja: “Nedari to. Lūdzu, nedari to.”

Es teicu: “Ļauj man ieiet.”

Sacīja: “Es iešu ar tevi.”

²¹² Es teicu: “Nē, paliec šeit. Es gribu būt ar viņu šajās pēdējās minūtēs.”

Sacīja: “Viņa ir bez samaņas.”

213 Es iegāju palātā. Tur sēdēja medmāsa un viņa raudāja, jo viņas ar Houpu bija skolasbiedrenes. Un es paskatījos, un viņa ieraudājās, pacēla savu roku. Un devās prom.

214 Es paskatījos uz Houpu un viņu sapurināju. Tur viņa gulēja, no saviem nepilniem sešdesmit kilogramiem viņa bija zaudējusi kādus trīsdesmit. Un es—es viņu sapurināju. Ja arī es dzīvošu līdz simts gadiem, arī tad es neaizmirsīšu to, kas notika. Viņa pagriezās, un uz mani paraudzījās šis lielās, brīnišķīgās acis. Viņa smaidīja. Viņa teica: “Kāpēc tu pasauci mani atpakaļ, Billij?”

Es teicu: “Mīļumiņ, es tikko kā dabūju naudu.”

215 Man bija jāstrādā. Mēs bijām viscaur parādos un simtiem dolāru bijām parādā ārstiem, un nebija ko samaksāt. Un man vienkārši bija jāstrādā. Un es ar viņu redzējos divas trīs reizes dienā un katru nakti, kad viņa bija šādā stāvoklī.

Es teicu: “Ko tu domāji ar ‘pasaucu’ tevi ‘atpakaļ’?”

216 Viņa sacīja: “Billij, tu par To sludināji, tu par To runāji, bet tev nav ne jausmas, kas Tas ir.”

Es jautāju: “Par ko tu runā?”

217 Viņa teica: “Par Debesim.” Viņa sacīja: “Paklausies,” viņa teica, “mani pavadīja uz Mājām kaut kādi cilvēki, vīrieši vai sievietes, vai tiem līdzīgi. Viņi bija tērpti baltā.” Un viņa sacīja: “Man bija vieglums un miers.” Sacīja: “Lielī, skaisti putni lidinājās no koka uz koku.” Viņa teica: “Tikai nedomā, ka es neesmu pie pilna prāta.” Viņa teica: “Billij, es tev gribu pateikt, kur mēs pieļāvām kļūdu.” Viņa teica: “Apsēdies.” Es neapsēdos; es nometos ceļos, paņēmu viņas roku. Viņa teica: “Vai tu zini, kur mēs pieļāvām kļūdu?”

Es sacīju: “Jā, dārgumiņ, es zinu.”

218 Viņa sacīja: “Mums nevajadzēja klausīt mammu. Tiem cilvēkiem bija taisnība.”

Un es teicu: “Es to zinu.”

219 Viņa sacīja: “Apsoli man, ka tu iesi pie šiem ļaudīm,” sacīja, “jo viņiem ir taisnība.” Un viņa turpināja: “Tieši tā audzini mūsu bērnus.” Un es. . . Viņa teica: “Es tev gribu kaut ko pateikt.” Teica: “Es mirstu, bet,” teica, “tas. . . es—es nebaidos aiziet.” Teica: “Tas—tas ir tik brīnišķīgi.” Viņa sacīja: “Vienīgi man ir žēl atstāt tevi, Bil. Un es zinu, ka tev ir jāuzaudzina abus bērniņus.” Viņa teica: “Apsoli man, ka—ka tu apprecēsies un nepieļausi, ka mani bērni slaistās uz ielu stūriem.” No divdesmit vienu gadu vecas mātes lūpām tas izklausījās ļoti saprātīgi.

Un es sacīju: “To es tev nevaru apsolt, Houpa.”

220 Viņa teica: “Lūdzu, apsoli man.” Teica: “Es gribu tev pateikt vienu lietu.” Teica: “Vai tu atceries to šauteni?” Es esmu kā jucis

uz šaujamajiem. Un viņa sacīja: “Toreiz tu gribēji nopirkt to šauteni, bet tev nepietika naudas pirmajai iemaksai.”

Es teicu: “Jā.”

221 Viņa sacīja: “Es centos taupīt savu naudiņu, savas pieccentu monētas, lai tev pietiktu šai pirmajai iemaksai par šauteni.” Viņa sacīja: “Lūk, kad viss būs beidzies un tu atgriezies mājās, paskaties tur virs div. . . jeb saliekamās gultas, zem tās papīra lapas, un tur tu atradīsi naudu.” Viņa teica: “Apsoli man, ka tu nopirksi to šauteni.”

222 Jūs nevarat iedomāties, kā es jutos, kad ieraudzīju tur guļam šo dolāru un septiņdesmit piecus centus (piecu centu monētas). Es to šauteni nopirku.

223 Un viņa sacīja: “Vai tu atceries, kā tu toreiz devies uz pilsētu, lai nopirktu man garo zeķu pāri, kad mēs gribējām doties uz Fort Veinu?”

Es teicu: “Jā.”

224 Es biju pārbraucis no maksšķerēšanas, un viņa teica. . . Mums bija jābrauc uz Fort Veinu, man tajā vakarā vajadzēja sludināt. Un viņa sacīja: “Tu zini, es toreiz tev pateicu, ‘ka ir divi dažādi veidi.’” Tas viens saucās “šifons”. Bet kāds ir otrs, vai kaprons? Vai pareizi? Kaprons un šifons. Lūk, lai nu kā tur nebūtu, šifons bija labāks. Vai tā ir? Un viņa sacīja: “Lūk, tu man nopērc šifonu, pilnā stilā.” Jūs ziniet, šim zeķēm tur mugurpusē augšdaļā ir tādas mazas lietiņas? Un man nebija ne mazākās sajēgas par sieviešu apģērbiem, tāpēc es. . .

225 Un es gāju pa ielu un visu laiku atkārtēju: “Šifons, šifons, šifons, šifons,” cenšoties domāt tikai par to, “šifons, šifons, šifons.”

Kāds uzsauca: “Sveiks, Billij!”

226 Es atsaucos: “O, sveiks, sveiks!” “Šifons, šifons, šifons, šifons, šifons.”

227 Es tiku līdz stūrim un sastapu misteru Sponu. Viņš teica: “Sveiks, Billij, vai tu zini, ka dambja tāni pusē pašreiz labi ķeras asari?”

Es teicu: “Ko tu saki, vai patiešām?”

“Jā-ā.”

Un, kad viņš aizgāja, es nodomāju: “Kā saucās tā lieta?” Biju to aizmirsis.

228 Bet Telma Forda, viena meitene, kuru es pazinu, strādāja kādā lētu preču veikalā. Un es zināju, ka tur tirgoja sieviešu garās zeķes, tāpēc es devos uz turieni. Es sacīju: “Sveika, Telma.”

Viņa teica: “Sveiks, Billij! Kā iet? Kā klājas Houpai?”

229 Es teicu: “Lieliski.” Teicu: “Telma, man ir vajadzīgs pārtis zeķu priekš Houpas.”

Viņa sacīja: "Houpa jau nu gan negrib zeķes."

Es teicu: "Grib, cienītā, viņa noteikti grib."

Saciņa: "Tu gribēji teikt, garās zeķes."

²³⁰ "Ak, tiešām," es sacīju, "tieši tādas." Es nodomāju: "Hm, esmu parādījis savu tumsonību."

Un viņa teica: "Bet kāda veida viņa vēlas?"

Es nodomāju: "Ak, vai!" Sacīju: "Bet kādas jums ir?"

Viņa teica: "Nu, mums ir kaprons."

²³¹ Es tur neredzēju nekādas atšķirības. Kaprons, šifons, tas viss izklausījās vienādi. Es teicu: "Tieši tās man arī vajag." Viņa sacīja . . . es teicu: "Iesaiņo man pāri, pilnā stilā." Un viņa . . . Es laikam nepareizi pateicu. Kā bija jāsaka? Pēc pēdējās modes. "Pēc pēdējās modes." Un tā, es teicu: "Iesaiņo man pāri."

²³² Un, kad viņa man tās pasniedza, tās maksāja tikai kādus trīsdesmit centus, divdesmit vai trīsdesmit, abas par apmēram puscenu. Nu ko, es sacīju: "Iedod man divus pārus." Redzat?

²³³ Un es atgriezos mājās un sacīju: "Zini, miļā, lūk, jūs sievietes staigājat pa visiem pilsētas veikaliem, lai atrastu ko lētāku." Jūs jau zināt, kā jums patik papriecāties. Un es teicu: "Bet, lūk, paskaties, es nopirku tev divus pārus par tādu pašu cenu, par kādu tu pērc vienu. Redzi?" Es teicu: "Ak, tā—tā ir lietīņa, ko es protu." Redziet, es teicu—es teicu: "Tu zini, man tās pārdeva Telma." Teicu: "Viņa droši vien man tās atdeva par puscenu."

Viņa vaicāja: "Vai tu nopirki šifonu?"

²³⁴ Es teicu: "Jā, cienītā." Man tas skanēja pilnīgi vienādi, es nezināju, ka tur bija kaut kāda starpība.

²³⁵ Un viņa izstāstīja to man, viņa teica: "Billij." Man toreiz likās divaini, ka, iebraucot Fort Veinā, viņa nopirka vēl vienu garo zeķu pāri. Viņa sacīja: "Es atdevu tās tavai mātei," teica, "tās ir domātas vecākām sievietēm." Sacīja: "Piedod, ka es to izdariju."

Un es teicu: "Ak, viss ir labi, miļā."

²³⁶ Un viņa teica: "Nu, tu tikai ne—nedzīvo viens." Un viņa teica . . . Viņa nezināja, kādiem notikumiem bija jānotiek pēc dažām stundām. Un es turēju viņas miļās rokas, kamēr Dieva eņģeļi viņu aizveda.

²³⁷ Es devos mājās. Es nezināju, ko darīt. Es nakti tur apgūlos un izdzirdu . . . Es domāju, ka tā bija kāda pelīte tur vecajā kaminā, kur mums stāvēja visādi papīri. Es ar kāju aizgrūdu ciet durvis, un tām otrā pusē karājās viņas halāts (bet viņa guleja tur tajā morgā). Un uzreiz pēc tam kāds mani pasauca: "Billij!" Tas bija brālis Franks Brojs. Viņš teica: "Tavs mazulis mirst."

Es sacīju: "Mans mazulis?"

238 Sacija: “Jā, Šārona Roze.” Teica: “Pašreiz tur ir ārsts, viņš sacija, ka: ‘Viņai ir tuberkulozais meningīts, ka viņa dabūja to no savas mātes, zīzot.’” Un teica: “Viņa mirst.”

239 Es iesēdos mašīnā un braucu turp. Un viņa bija tur, mana miļā mazulīte. Viņi bija atveduši viņu uz slimnīcu.

240 Es aizgāju pie Sema. Viņš pienāca un teica: “Billij, neej uz to palātu, tev tagad jādomā par Billiju Polu.” Teica: “Viņa mirst.”

Es sacīju: “Dok, man—man ir jāredz mans bērns.”

241 Viņš teica: “Nē, tu nedrīksti tur iet.” Teica: “Viņai ir meningīts, Billij, tu vari inficēt ar to Billiju Polu.”

242 Un es nogaidīju, līdz viņš izgāja. Es nespēju panest pat domu par viņas nāvi, bet viņas māte jau gulēja apbedīšanas iestādē. Ļaujiet man jums pateikt, pārkāpēju gaida smags ceļš. Un es—es es gāju, ielāvijos pa durvim, un, kad izgāja Sems un arī medmāsa bija prom, es nokāpu pagrabstāvā. Tā bija tāda neliela slimnīciņa. Viņa atradās izolētā telpā, un viņas actiņas bija aplīpušas ar mušām. Un tur bija neliels. . . mēs to saucam par “moskitu tiklu”, tas ir, neliels tikliņš pār viņas acīm. Un viņai. . . bija nelielas spazmas, viņas apaļīgā kājele, lūk, šādi kustējās augšā un lejā, un arī viņas rociņas, no šīm spazmām. Es skatījos uz viņu, viņa bija jau pietiekami paaugusies, lai būtu piemīlīga, apmēram astoņus mēnešus veca.

243 Un viņas mamma mēdza viņu nosēdināt ar viņas mazo lakatiņu galvā, jūs zināt, tur pagalmā, kad es nācu mājās. Un es pipināju auto tauri, un tad viņa: “Gu-gu, gu-gu,” stiepās man preti, jūs zināt.

244 Un tur nu gulēja mana milulīte, viņa mira. Es pārlicēcos viņai pāri un teicu: “Šerij, vai tu pazīsti tēti? Vai tu pazīsti savu tēti, Šerij?” Un, kad viņa paskatījās. . . Viņa tik stipri cieta, ka viena no viņas jaukajām zilajām actiņām bija pārgriezusies. Likās, ka mana sirds pārplīsis.

245 Es nometos uz ceļiem, es teicu: “Kungs, ko es esmu izdarījis? Vai tad es nesludināju Evaņģēliju uz ielu stūriem? Es dariju visu, ko vien zināju. Neesi pret mani. Es nekad neesmu saucis tos cilvēkus par ‘salašņām’. Tā bija viņa, kas nosauca tos par ‘salašņām.’” Es sacīju: “Es nožēloju visu notikušo. Piedod man. Ne—nepaņem manu mazulīti.” Un, kad es tā lūdzu, šķita, it kā melna. . . nonāca tāds kā palags, kā pārklājs. Es sapratu, ka Viņš man bija atteicis.

246 Lūk, tas bija pats smagākais un pats nedrošākais laiks manā dzīvē. Kad es piecēlos kājās un uz viņu paskatījos, man prātā ienāca doma. . . To manā prātā ielika sātans: “Nu, vai tu gribi teikt, ka tu ar tādu veltīšanos esi sludinājis un tā dzīvojis, bet nu, kad nelaime ir skārusi tavu paša mazuli, Viņš ir tevi atraidījis?”

247 Un es sacīju: “Tā tas ir. Ja jau Viņš nevar izglābt manu mazuli, tad es nevaru. . .” Es apstājos. Es—es vienkārši nezināju,

ko darīt. Un tad es pateicu, lūk, ko, es teicu: “Kungs, Tu man viņu devi un Tu viņu paņēmi prom, lai slavēts ir Tā Kunga Vārds! Pat tad, ja Tu paņemsi mani, es vienalga Tevi milēšu.”

248 Es uzliku viņai savu roku, es sacīju: “Esi svētīta, mana mīlotā. Tētis gribēja tevi izaudzināt, no visas sirds es gribēju tevi izaudzināt un mācīt milēt To Kungu. Bet eņģeļi jau nāk tev pakal, mīlumiņ. Tētis paņems tavu mazo ķermenīti un ieliks mammas rokās. Es apglabāšu tevi kopā ar viņu. Un reiz tētis atkal satiks tevi, tu vienkārši gaidi viņu tur kopā ar mammu.”

249 Kad viņas māte mira, viņa teica, viņas pēdējie vārdi bija: “Bil, paliec kaujas laukā.”

250 Es teicu: “Es palikšu. . .” Viņa sacīja. . . es teicu: “Ja Viņa atnākšanas laikā es atradīšos kaujas laukā, tad es paņemšu bērņus un mēs satiksimies. Bet, ja nē, tad es būšu apglabāts līdzās tev. Bet tu pārej to vareno vārtu labajā pusē, un, kad redzēsi, kā viņi visi nāk iekšā, tad stāvi tur un skaļi sauc: ‘Bil! Bil! Bil!’ cik vien skaļi spēj. Tur es ar tevi satikšos.” Atvadoties es viņu noskūpstīju. Un šodien es esmu kaujas laukā. Tas bija pirms teju vai divdesmit gadiem. Es esmu sarunājis ar savu sievu satikšanos, un es viņu satikšu.

251 Un es paņēmu savu mazulīti, kad viņa bija mirusi, un ieliku rokās viņas mātei, un mēs aizvedām viņas uz kapsētu. Un es tur stāvēju un klausījos brāli Smitā, metodistu sludinātājā, kas sludināja bērēs: “Pelni pie pelniem, un pišli pie pišliem.” (Un es nodomāju: “Sirds pie sirds.”) Un tur viņa aizgāja.

252 Neilgi pēc tam kādā ritā es aizvedu turp mazo Billiju. Viņš man bija tāds mazs draudziņš. Viņš bija. . .

253 Lūk, kāpēc mēs ar viņu esam tik nešķirami, man ir nācies būt gan viņa tētim, gan mammai (vienlaicīgi). Es nēsāju viņa pudelīti. Mēs nevarējām atļauties nakti kurināt, lai sasildītu viņam pieniņu, tā ka es liku viņa pudelīti sev šādi zem muguras un sasildīju to ar sava ķermeņa siltumu.

254 Mēs ar viņu bijām kā labi draugi, un vienā no šīm dienām, kad es aiziešu no šī kaujas lauka, es gribu viņam pasniegt šo Vārdu, un sacīt: “Turpini, Billij. Paliec tu ar To.” Daži cilvēki brīnās, kāpēc viņš vienmēr ir kopā ar mani. Es nevaru viņu atstāt. Viņš pat jau ir precējies, bet es vēl aizvien atceros, kā viņa man teica: “Paliec ar viņu.” Un mēs esam kopā kā draugi.

255 Es atceros, kā mēs staigājām pa pilsētu, zem rokas man bija pudelite, un viņš sāka raudāt. Vienu vakaru viņš. . . mēs pastaigājāmies pagalmā, kur. . . (pirms viņa piedzimšanas viņai trūka elpas, un. . . viņa bija vēl tikai meitene, jūs jau zināt). Un es staigāju šurpu turpu zem šī vecā ozola pagalma otrā pusē. Un viņš raudāja un sauca savu mammu, taču man vairs nebija mammas, pie kuras viņu aizvest. Un es viņu apkampu un teicu: “Ak, manu mīlumiņ.” Es teicu. . .

256 Viņš sacīja: “Tēti, kur ir mana mamma? Vai tu viņu ieliki tajā zemē?”

Es teicu: “Nē, miļumiņ. Viņai ir labi, viņa ir tur Debesīs.”

257 Un kādā pēcpusdienā viņš man pateica kaut ko tādu, kas mani gandrīz nobeidza. Viņš raudāja, bija jau vēls vakars, es viņu, lūk, *šādi* nēsāju uz savas muguras, nēsāju uz sava pleca *šādi* papliķedams. Un viņš sacīja: “Tēt, lūdzu, aizej pakaļ mammai un atved viņu šurpu.”

Es teicu: “Miļumiņ, es nevaru atvest mammu. Jēzus. . .”

Viņš teica: “Nu, tad pasaki Jēzum, lai atsūta man manu mammu. Man viņa ir vajadzīga.”

258 Es teicu: “Nu, miļumiņ, es. . . mēs ar tevi reiz viņu satiksim.”

Un viņš apstājās, sacīja: “Tēti!”

Un es sacīju: “Jā?”

Teica: “Es tikko redzēju mammu, lūk, tur uz tā mākoņa.”

259 Ak, tas mani gandrīz nobeidza! Es nodomāju: “Ak! ‘Es redzēju mammu tur uz tā mākoņa.’” Es teju vai nezaudēju samaņu. Es apskāvu manu mazulīti, *šādi* pieklāvu viņu pie savām krūtīm un ar nodurtu galvu devos uz mājām.

260 Dienas gāja. Es nespēju to aizmirst. Es centos strādāt. Ļoti grūti bija pārnākt mājās, tās vairs nebija mājas. Un man gribējās palikt. Mums nebija nekā cita, kā vien šīs vecās, lietotās mēbeles, bet tas bija kaut kas tāds, par ko es un viņa kopā bijām priedājušies. Tās bija mājas.

261 Un es atceros vienu dienu, es centos strādāt sociālajā dienestā. Es biju uzrāpies elektrības stabā, lai salabotu kādu sekundāro līniju, kas bija nokarājusies, bija ļoti agrs rīts. Un es uzrāpos līdz staba krusteniskajai vietai. (Es nespēju aizmirst savu mazulīti. Es spēju samierināties ar manas sievas nāvi, bet ne to, kad aizgāja tas mazulis, šī mazā radibiņa.) Es biju tur augšā un dziedāju: “Tur uz kalna stāv tālumā kāds vecs, raupjš krusts.” Un primārās līnijas iet uz transformatoru un iznāk no tā (jūs zināt) kā sekundārās. Un es karājos virs tās. Un es kaut kā palūkojos pār plecu, un man aiz muguras lēca saule. Un tur, manas rokas bija izstieptas un tas veidoja šo krusta zīmi uz—uz pakalna nogāzes. Es nodomāju: “Jā, tie bija mani grēki, kuru dēļ Viņš tur atradās.”

262 Es sacīju: “Šārona, miļā, tētis tik ļoti vēlas tevi satikt, miļā. Kā man atkal gribētos turēt tevi savās rokās, manu dārgo mazulīti.” Es nespēju tikt tam pāri. Bija pagājušas daudzas nedēļas. Es novilku savu gumijas cimdu. Tieši man līdzās bija vads, pa kuru skrēja divi tūkstoši trīssimt voltu. Es novilku gumijas cimdu. Es teicu: “Dievs, es negribu to darīt. Es esmu glēvulis.” “Bet Šerij, vēl tikai britiņš, un tētis satiksies ar tevi un mammu.” Sāku vilkt nost cimdu, lai uzliktu roku uz divi

tūkstoši trissimt voltiem. Tas iznīcinātu. . . Ak, tevī nepaliktu pat ne asins lāsītes. Un tā es—es—es sāku vilkt nost to cimdu, un kaut kas notika. Kad es atjēdzos, es sēdēju uz zemes, ar rokām šādi aizklājis seju, es raudāju. Tā bija Dieva žēlastība, citādi man nebūtu šeit nekādu dziedināšanas dievkalpojumu, par to esmu drošs. Viņš sargāja Savu dāvanu, nevis mani.

²⁶³ Es devos uz mājām. Es beidzu darbu, noliku vietā savus instrumentus. Un gāju atpakaļ. Es teicu: “Es braucu mājās.”

²⁶⁴ Es apgāju apkārt mājai un izņēmu pastu, bija diezgan auksts, es ienācu iekšā. Mums bija viena maza istabiņa, es tur gulēju saliekamajā gultā, un bija jau sākušās salnas, un krāsns bija veca. Es paņēmu vēstules, es tās apskatīju un pirmais, ko ieraudzīju, bija viņas maziņie ietaupījumi Ziemassvētkiem, astoņdesmit centu: “Miss Šārona Roze Branhama.” Tur nu tas bija, viss sākās no jauna.

²⁶⁵ Es biju strādājis par mežsargu. Es pastiepu roku un izvilku no maksts savu revolveri, pistoli. Es teicu: “Kungs, es—es to vairs nespēju izturēt, es—es mirstu. Es—es esmu ļoti nomocīts.” Es uzvilku revolvera gaili, pieliku to sev pie galvas un nometos ceļos pie šīs saliekamās gultas tajā tumšajā istabā. Es sacīju: “Mūsu Tēvs Debesis, svētīts lai top Tavs Vārds. Lai nāk Tava Valstība, Tavs prāts lai notiek,” un tad es mēģināju, un es no visa spēka nospiedu to mēlīti, es teicu, “kā debesis, tā zemes virsū. Mūsu dienišķo maizi dodī mums šodien.” Bet tā neizšāva!

²⁶⁶ Un es nodomāju: “Ak, Dievs, vai tu mani plosī gabalos? Ko es esmu nodarījis? Tu pat neļauj man nomirt.” Es nosviedu pistoli uz grīdas, tā izšāva, un lode aizlidoja pāri istabai. Es teicu: “Dievs, kāpēc es nevaru nomirt un tikt prom no tā visa? Es vienkārši vairs nevaru. Tev ar mani kaut kas ir jāizdara.” Un es pakritu tur uz savas vecās, netirās gulvietas un raudāju.

²⁶⁷ Un droši vien es iemīgu. Es nezinu, vai es gulēju, vai kas tur isti notika.

²⁶⁸ Es vienmēr biju ilgojies reiz nokļūt Rietumos. Es allaž biju vēlējis sev vienu no tām cepurēm. Mans tēvs savos jaunības gados iejāja zirgus, un es vienmēr gribēju vienu no tām cepurēm. Un brālis Demoss Šakarjans vakar man vienu tādu nopirka, man tā bija pirmā, (pirmā mūžā), viena no šīm vesternu cepurēm.

²⁶⁹ Un man šķita, ka es jāju cauri prērijai, dziedādams to dziesmu: “Ratiem salūzis ir ritenis, rančo uzraksts ‘pārdod’ karājas.” Un, iedams tālāk, es ievēroju kādu vecu, nosegtu ratu kulbu, tādu kā šīs senās prēriju kulbas, un tai bija salauzts ritenis. Tas, protams, simbolizēja manu izpostīto ģimeni. Un iedams tuvāk, es paskatījos, un tur stāvēja kāda—kāda patiešām glīta, jauna meitene, ap divdesmit gadu veca, ar baltiem, lejujup brīvi kritošiem matiem un gaišzilām acīm, tērpusies baltā. Es uzlūkoju viņu un teicu: “Labdien.” Un turpināju ceļu.

Viņa sacīja: “Sveiks, tēt!”

270 Es pagriezos atpakaļ, es teicu: “Tēt?” “Kā,” es sacīju, “kā gan jūs, jaunkundz. . . kā gan es varu būt jūsu tētis, ja jums ir tikpat gadu, cik man?”

271 Viņa sacīja: “Tēti, tu vienkārši nezini, kur tu atrodies.”

Un es jautāju: “Ko jūs ar to domājat?”

272 Viņa teica: “Šis ir Debesis.” Teica: “Uz zemes es biju tava mazā Šārona.”

“Kā,” es teicu, “miļumiņ, tu biji tikai mazs zīdainītis.”

273 Viņa sacīja: “Tētucit, šeit zīdaiņišs vairs nav zīdaiņišs, viņi ir nemirstīgi. Viņi vairs nenoveco un vairs neaug.”

274 Un es teicu: “Šāron, miļumiņ, tu—tu esi glīta, jauna sieviete.”

Viņa teica: “Mamma tevi gaida.”

Un es teicu: “Kur?”

Viņa sacīja: “Tur tavā jaunajā mājā.”

275 Un es teicu: “Jaunajā mājā?” Branhami ir klejotāji, viņiem nav namu, viņi vienkārši. . . Un es teicu: “Nu, man nekad nav bijusi sava māja, miļumiņ.”

276 Viņa teica: “Bet šeit augšā, tētiņ, tev tāda ir.” Es negribu uzvesties kā bērniņš, taču man tas ir tik reāli. [Brālis Branhamas raud—Tulk.] Kad es sāku par to domāt, tas viss atkal atdzivojas manā priekšā. Teica: “Bet šeit tev ir māja, tētiņ.” Es zinu, ka tur man tā ir, viendien es uz to aiziešu. Viņa sacīja: “Kur ir Billijs Pols, mans brālis?”

277 Un es teicu: “Nu, e viņu atstāju pie Brojas kundzes, pirms pāris minūtēm.”

Saciņa: “Mamma grib tevi redzēt.”

278 Es pagriezos un paskatījos, un tur bija milzīgas pilis, un tās apņēma Dieva Godība. Un es izdzirdēju, kā eņģeļu koris dzied: “Manas Mājas, dārgās Mājas.” Es sāku kāpt augšup pa platām kāpnēm, skrienot, cik ātri vien varēju. Un, kad es tiku līdz tām durvim, tur stāvēja viņa, baltā tērpā, ar saviem garajiem, tumšajiem matiem, kas apklāja viņas muguru. Viņa pacēla savas rokas, kā bija to darījusi vienmēr, kad es noguris atgriezos mājās no darba vai no citurienes. Es saņēmu viņas rokas savējās un teicu: “Miļā, es tur redzēju Šāronu.” Es teicu: “Viņa ir kļuvusi par glītu meiteni, vai nav tiesa?”

279 Viņa sacīja: “Jā, Bil.” Viņa sacīja: “Bil.” Viņa apskāva mani (un viņa teica), uzlika savas rokas uz maniem pleciem, viegli tos papliksķināja, viņa sacīja: “Beidz raizēties par mani un Šāronu.”

Es teicu: “Dārgā, es tur nekā nevaru darīt.”

280 Viņa sacīja: “Gan man, gan Šāronai šeit klājas labāk nekā tev.” Un teica: “Vairāk par mums neraizējies. Vai tu man to apsolīsi?”

²⁸¹ Un es teicu: “Houpa,” es teicu, “es tā ilgojos pēc tevis un Šaronas, un arī Billijs visu laiku raud pēc jums.” Es teicu: “Es nezinu, ko man darīt ar viņu.”

²⁸² Un viņa sacīja: “Viss būs labi, Bil.” Viņa sacīja: “Tikai apsoli man, ka tu vairs neraizēsies.” Un viņa teica: “Varbūt tu apsēdiesies?” Un es paskatījos apkārt, un tur stāvēja liels krēsls.

²⁸³ Un es atceros, ka es mēģināju nopirkt kādu krēslu. Un tā, noslēgumam. Reiz es mēģināju nopirkt kādu krēslu. Mums bija tikai šie vecie—vecie, parastie koka krēsli no virtuves komplekta. Mums tos bija jālieto, tie bija mūsu vienīgie krēsli. Un mums izdevās nopirkt vienu no tiem krēsliem, kuros tu vari atlaisties uz aizmuguri kā. . . Esmu piemirsis, kāda veida atpūtas krēsls tas bija. Tas maksāja septiņpadsmit dolārus, un varēja maksāt trīs dolārus uzreiz un pēc tam pa dolāram nedēļā. Un mēs vienu paņēmām. Un, ak, kad es nācu mājās. . . Es strādāju visu dienu un līdz pusnaktij sludināju uz ielām un visur, kur vien varēju.

²⁸⁴ Un—un pienāca diena, kad es iekavēju savu maksājumu. Mums nekādi nesanāca, un gāja diena pēc dienas, līdz beidzot kādu dienu viņi ieradās, paņēma manu krēslu un to aizveda. Tovakar, es to nekad neaizmirsīšu, viņa izcepa man ķiršu kūku. Mazā nabadzīte, viņa—viņa—viņa zināja, ka es būšu sarūgtināts. Un pēc vakariņām es sacīju: “Miļā, kādēļ tu šovakar esi tik laba?”

²⁸⁵ Viņa teica: “Zini, es palūdzu kaimiņu puīšelus, lai viņi tev sarok sliekas maksšķeršanai. Ko tu teiktu, ja mēs aizietu līdz upei un mazliet pamakšķerētu?”

Un es sacīju: “Jā, bet. . .”

²⁸⁶ Un viņa sāka raudāt. Es sapratu, ka kaut kas nav kārtībā. Un es par to iedomājos, jo viņi jau bija man atsūtījuši brīdinājumu, ka nāks tam pakal. Tajā nedēļā mums nebija izdevies iemaksāt to dolāru. Mēs nespējām, nevarējām. . . nespējām to atļauties. Viņa apskāva mani, un es piegāju pie durvīm, un mana krēsla tur vairs nebija.

Bet Tur, augšā, viņa man teica: “Vai tu atceries to krēslu, Bil?”

Un es teicu: “Jā, miļā, es atceros.”

Saciņa: “Tu tieši par to tagad domāji, vai ne?”

“Jā.”

²⁸⁷ Viņa teica: “Nu, šo viņi nepaņems, par šo ir samaksāts.” Viņa teica: “Piesēdi uz britiņu, es gribu ar tevi parunāt.”

Un es sacīju: “Miļā, es to nespēju saprast.”

²⁸⁸ Un viņa teica: “Apsoli man, Billij, apsoli man, ka tu vairs neraizēsies. Tu tūlīn atgrieziesies atpakaļ.” Un piebilda: “Apsoli man, ka vairs neraizēsies.”

Un es teicu: “Es to nevaru, Houpa.”

289 Un tani bridī es atgriezos, istabā bija tumšs. Es palūkojos apkārt, es joprojām jutu uz sevis viņas rokas. Es sacīju: “Houpa, vai tu esi šeit, istabā?”

290 Viņa atkal viegli mani papliķēja. Viņa teica: “Vai tu man to apsolīsi, Bil? Apsoli, ka tu izbeigsi. . . ka vairs neraizēsies.”

Es teicu: “Es tev apsolu.”

291 Un pēc tam viņa vēl divas vai trīs reizes man pieskārs, un tad viņa izgaisa. Es pielēcu kājās un iededzu gaismu, visu apskatīju, viņa bija prom. Taču viņa bija pazudusi tikai no manas istabas. Viņa nav mirusi, viņa joprojām dzīvo. Viņa bija kristiete.

292 Pēc kāda laika mēs ar Billiju devāmies uz kapsētu, aiznesām dažus ziedus viņa mātei un mātai, tas bija kādā Lieldienu ritā, un mēs abi piestājām. Mans puisēns sāka raudāt, viņš sacīja: “Tētiņ, mana mamma ir tur lejā.”

293 Es teicu: “Nē, dārgumiņ. Nē, viņa nav tur lejā. Arī tava māsiņa tur nav. Šis kaps ir aizvēries, bet tur aiz tās jūras ir kāds atvērts kaps, no kura augšāmcēlās Jēzus. Un reiz Viņš atnāks, Viņš Sev līdzī atvedīs tavu mammu un māsu.”

294 Šodien es esmu kaujas laukā, draugi. Es—es vienkārši nevaru vairs parunāt. Es. . . [Brālis Branhams raud—Tulk.] Lai Dievs jūs svētī. Nolieksim uz mirkli savas galvas.

295 Ak, Kungs! Daudzas reizes, Kungs, esmu drošs, ka cilvēki nesaprot, kad viņi iedomājas, ka šīs lietas atnāk viegli. Taču tuvojas kāda varena diena, kad atnāks Jēzus, un tiks noslaucītas visas šīs skumju asaras. Es lūdzu, Debesu Tēvs, lai Tu palidzi mums būt gataviem.

296 Un tas pēdējais solījums, kad torit es noskūpstīju viņu uz vaiga, ka es viņu tajā dienā tur satikšu. Es ticu, ka viņa stāvēs pie tās kolonnas, skaļi saucot manu vārdu. Un no tā laika es dzīvoju uzticīgi šim solījumam, Kungs, visur pasaulē, visdažādākajās vietās, cenžamies nest Evaņģēliju. Tagad es sāku novecot un esmu noguris, es esmu izvārdzis. Vienā no šīm dienām es aizvērsu šo Biblii pēdējo reizi. Un, Dievs, palidzi man būt uzticīgam šim solījumam. Lai mani apņem Tava žēlastība, Kungs. Lai es neskatos uz to, kas ir šajā dzīvē, bet dzīvoju tam, kas ir tur. Palidzi man būt godīgam. Es nelūdzu sev rozēm kaisītu ceļu, nē, Kungs, kad mans Kristus mira tādās ciešanās. Un tā mira arī visi pārējie. Es nelūdzu sev neko vieglu. Bet tikai ļauj man būt godīgam, Kungs, būt patiesam. Ļauj cilvēkiem milēt mani, lai es varētu viņus vest pie Tevis. Un reiz, kad tas viss beigsies un mēs visi sanāksim kopā zem mūžīgi zaļajiem kokiem, es gribu paņemt viņu aiz rokas un uzvest viņu augšā, lai parādītu viņu Angelus Tempļa ļaudīm un visiem pārējiem. Tad tas būs viens varens brīdis.

297 Es lūdzu, lai Tava žēlastība dusētu uz katra no mums šeit. Arī uz tiem, kuri ir šeit, Kungs, kas varbūt Tevi nemaz nepazīst.

Un varbūt viņiem tur aiz tās jūras ir tuvinieki, tur tālumā. Ja viņi nav piepildījuši savu solījumu, ļauj viņiem to izdarīt tagad, Kungs.

²⁹⁸ Un, kamēr mēs tā stāvam ar noliektām galvām, interesanti, cik no jums šodien, šajā lielajā milzu auditorijā sacis: “Brāli Branham, es arī gribu satikt savus miļos. Arī ma—man—man ir miļie upes tajā krastā”? Varbūt jūs apsoliņāt, ka reiz jūs viņus satiksiet, varbūt todien, kad tu teici mammai “uz tikšanos”, tur pie kapa, varbūt tad, kad tu pateici “uz tikšanos” māsiņai vai tētīm, vai kādam no viņiem pie kapa, apsoliņi, ka reiz atkal satiksi viņus, bet tu—tu vēl neesi tam sagatavojies. Vai tev nešķiet, ka tagad ir istais laiks, lai to izdarītu?

²⁹⁹ Piedodiet manas emocijas. Bet, ak, jūs nespējat to aptvert, draugi. Jūs nezināt, kāds—kāds tas ir upuris! Tā diezin vai ir pat pilite no šī dzīves stāsta.

³⁰⁰ Cik daudzi no jums tagad gribētu piecelties un atnākt šurp, lai par viņiem palūgtu, sakot: “Es gribu satikt savus miļos”? Piecelieties un iznāciet no auditorijas šeit priekšā. Vai jūs to izdarīsiet? Ja kāds vēl nav tam sagatavojies. Lai Dievs jūs svēti, ser. Es redzu, ka nāk kāds melnādains brālis gados, nāk arī citi. Nāciet, jūs, kas esat tur augšā balkonos, nokāpiet un ejiet uz sānu ailes pusi. Vai arī piecelieties, kas vēlas, lai viņus tagad piemin lūgšanas vārdos. Tieši tā. Piecelieties kājas. Ļoti labi. Piecelieties, it visur, kuri teiktu: “Man tai pusē ir tēvs, man ir māte vai kāds miļotais cilvēks tur, otrā pusē. Es gribu viņus satikt. Es gribu viņus satikt mierā.” Vai jūs nepieceltos, vienkārsi piecelieties kājas, it visur zālē. Piecelieties kājas, sakiet: “Es gribu to pieņemt.”

³⁰¹ Lai Dievs jūs svēti, kundze. Lai Dievs jūs svēti tur aizmugurē. Un lai svēti jūs tur augšā. Lai Kungs jūs svēti, ser. Pareizi. Tur balkonā, lai Kungs jūs svēti. Itin visur, lai kur jūs arī nebūtu, tagad piecelieties kājās lūgšanai, kamēr Svētais Gars ir šeit un darbojas mūsu sirdīs, lai—lai—lai izlauztos.

³⁰² Ziniet, šodien draudzei ir vajadzīga izlaušanās. Mums ir jādodas uz Podnieka Namu. Mūsu stīvā paštaisītā teoloģija reizēm isti labi nedarbojas. Tas, kas mums ir vajadzīgs, ir vecmodīga izlaušanās, grēku nožēla mūsu sirdīs, atmaigt attiecībā uz Dievu. Vai nu ir visi, kuri gribēja piecelties?

Nolieksim savas galvas lūgšanai.

³⁰³ Ak, Kungs, Kurš uzcēli Jēzu, lai...no miroņiem, lai attaisnotu mūs visus caur ticību, ticot. Es lūdzu, Kungs, lai tie, kuri tagad ir piecēlušies kājās, lai pieņemtu Tevi, es lūdzu, lai viņiem tiek dāvāta piedošana. Un, ak, Kungs, es lūdzu, lai viņi pieņem Tevi kā savu Glābēju un Ķēniņu un Miļoto, un varbūt tur, tajā jūras pusē, viņiem ir mamma, tētis vai vēl kāds. Par vienu varam būt droši, viņiem ir Glābējs. Lai viņu grēki tiek piedoti

un visas viņu nelikumības tiek izdzēstas, lai viņu dvēseles tiktu mazgātas Jēra Asinis, un lai turpmāk viņi dzīvo mierā.

³⁰⁴ Un vienā godpilnā dienā, kad tas viss beigsies, ļauj mums satikties Tavā Namā un būt tur kā pilnām ģimenēm, lai satiktu mūsu miļos, kuri gaida mūs viņā pusē. Lūk, mēs viņus veltām Tev, lai “Tu pasargātu pilnīgā mierā tos, kuru sirdis paļaujas uz Tevi”. Dāvā to, Kungs, kad mēs veltām viņus Tev. Tava Dēla, Kunga Jezus Vārdā. Āmen.

³⁰⁵ Lai Dievs jūs svēti. Esmu pārliecināts, ka kalpotāji redz, kur jūs stāvat, un viņi būs pie jums pēc pāris minūtem.

³⁰⁶ Un tagad tiem, kuri vēlas saņemt lūgšanu kartītes. Billij, kur ir Džins un Leo, vai kaut kur aizmugurē? Viņi ir šeit, lai izdalītu lūgšanu kartītes, jau pēc pāris minūtem. Kāds brālis ar lūgšanu atlaidis klausītājus, un tiks izsniegtas lūgšanu kartītes. Pēc maza britiņa mēs atgriezīsimies, lai lūgtu par slimajiem. Ļoti labi, brāli.

MANS DZĪVESSTĀSTS LAT59-0419A
(My Life Story)

Šis Vēstījums, kuru brālis Viljams Marions Branhams sākotnēji sludināja angļu valodā svētdienas pēcpusdienā 1959. gada 19. aprīlī Angelus Templī Losandželosā, Kalifornijas štatā, ASV, ir ņemts no magnētiskās lentes ieraksta un bez saīsinājumiem pierakstīts angļu valodā. Šo tulkojumu latviešu valodā ir nodrukājusi un izplata Voice of God Recordings.

LATVIAN

©2020 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org